

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

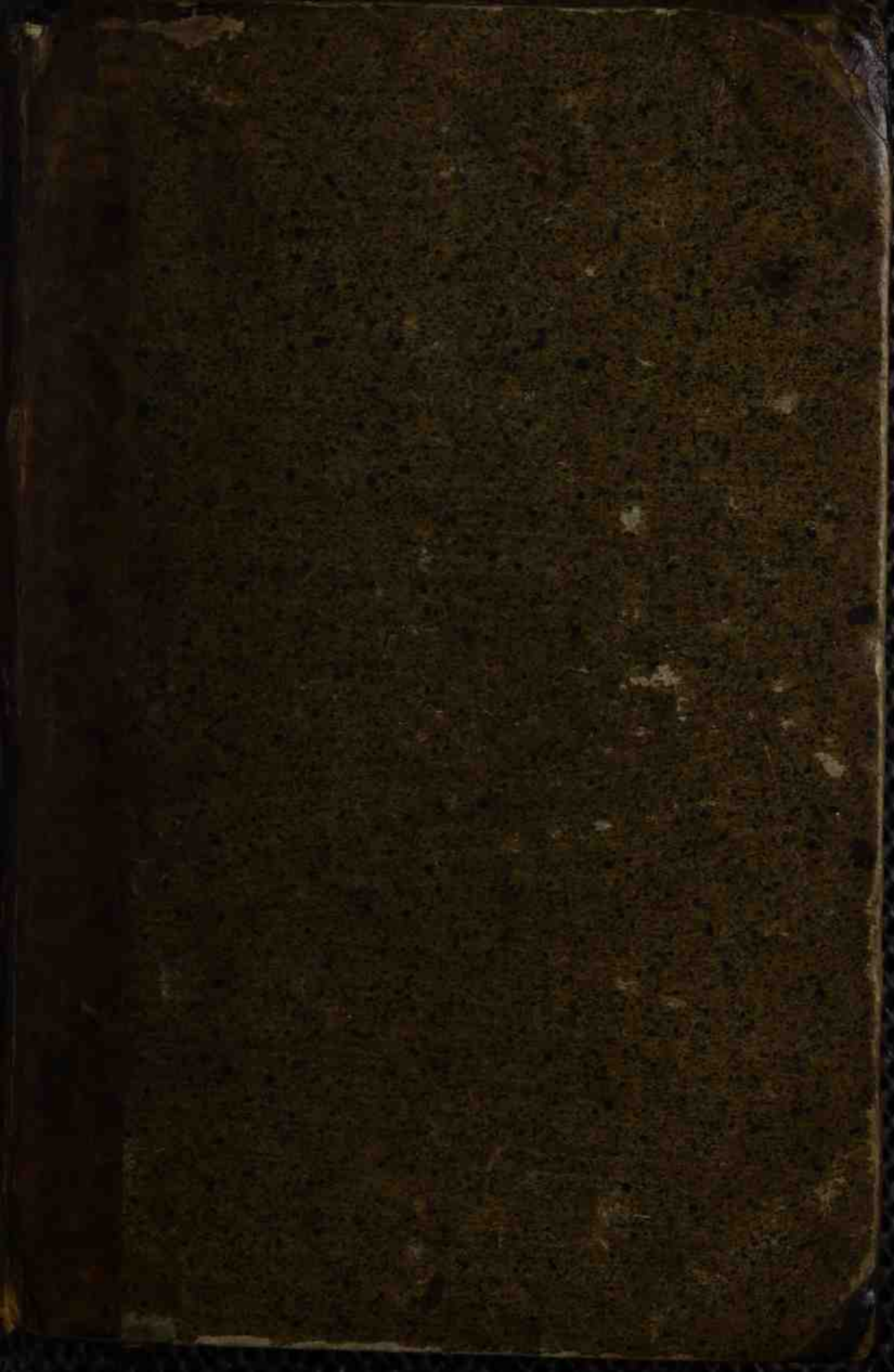
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

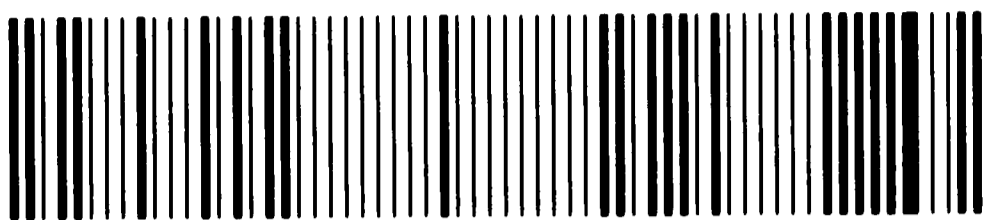
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53-110

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

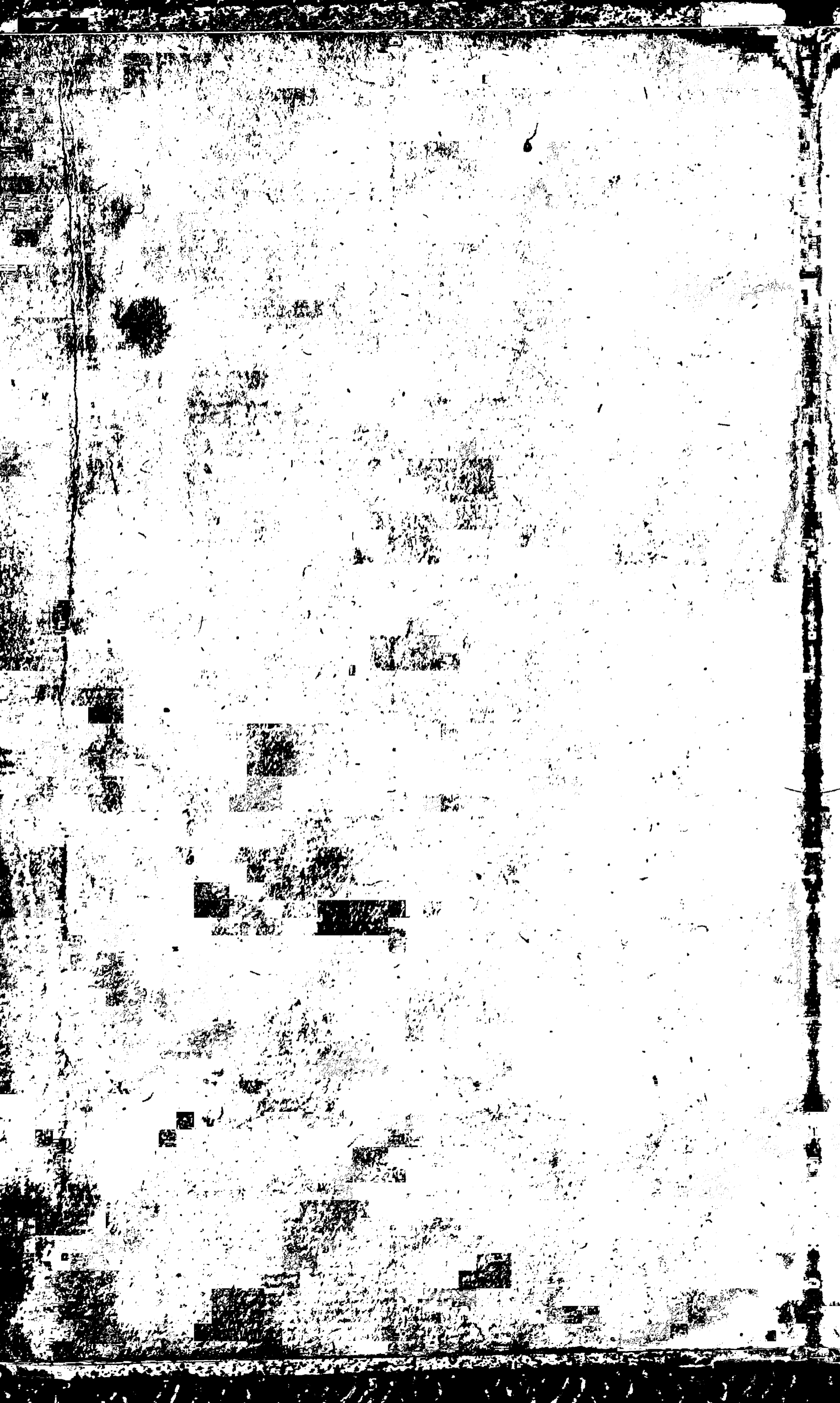

1 1 53 0 8 00671 X

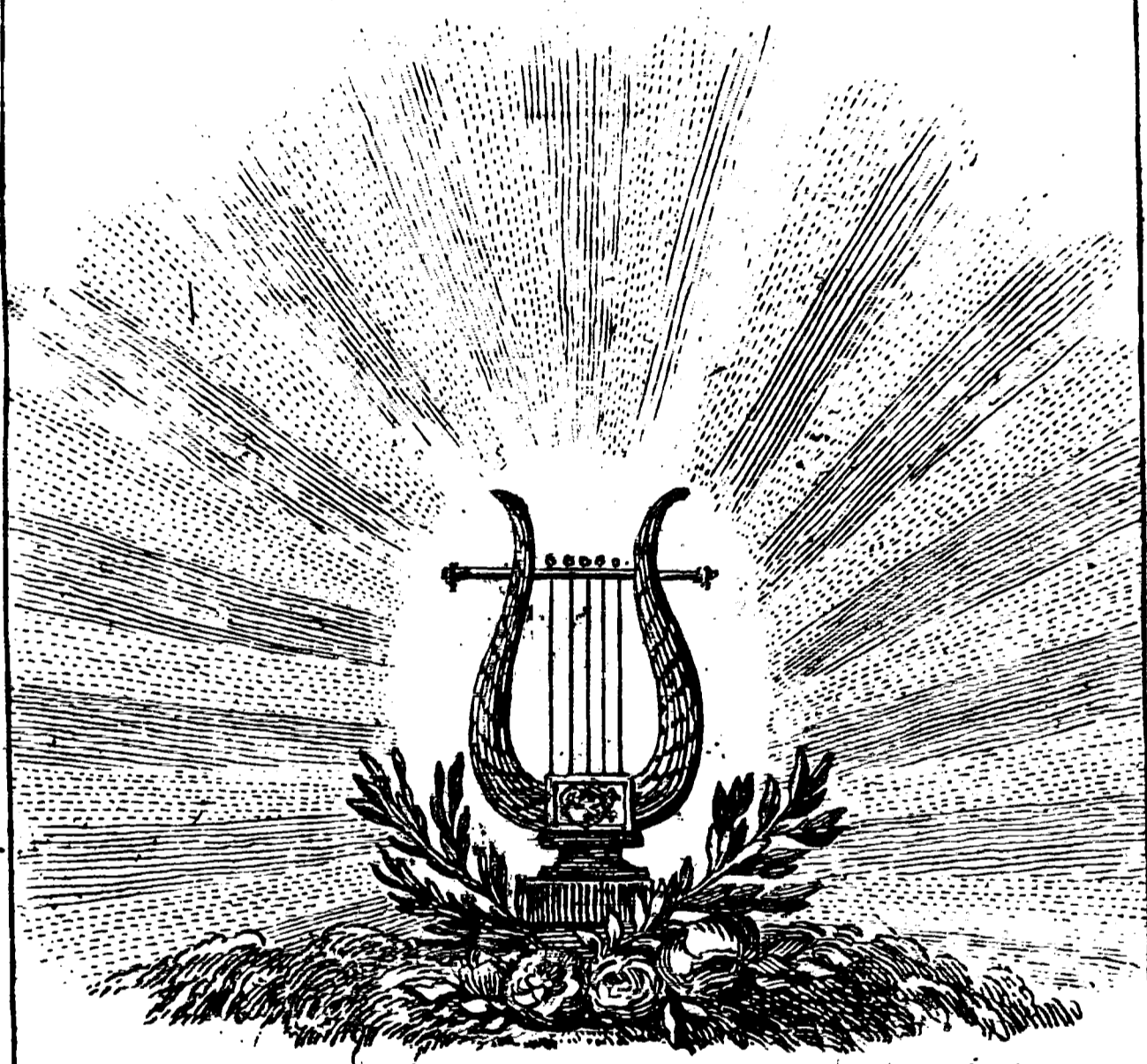
+Rex

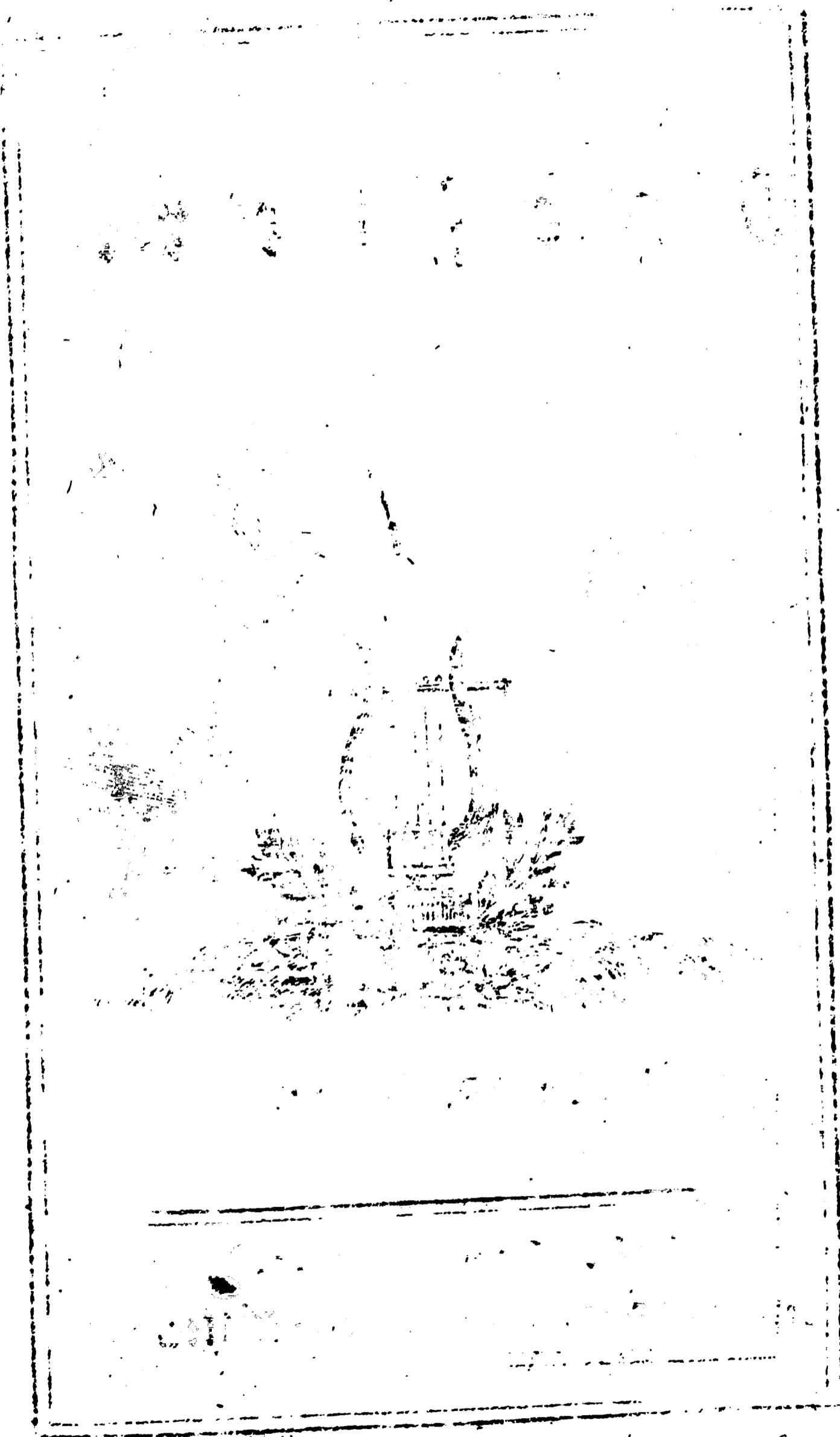
Poesier.

Fjerde Samling.

Kiøbenhavn, 1790.

Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Hof- og Universitetsbogtrykker.

I n d h o l d

af

første og anden Samling.

A.....

Den lykkelige Jyde : 1. Saml. Side 106

Baggesen (J.).

Da jeg var lille : : : 1

J en Bens Stam bog, som reiste til Fyen : : 22

Eil Climene : : : 24

J Anledning af den unge H. H. Rønes
mans Død : : : 33

Det forsvilede Mord : : : 60

Eil Selinde : : : 69

Drikkefang: Det gaaer saa herligt overalt re. : : 72

Dyrindelse til Menneskenes forskjellige Til:
bøieligheder, efter Voltaire : : : 76

Efter Horaz : : : 115

Eil Zeline : : 2. Saml. : 5

Da Zeline seilede : : : 31

Encas til Encilis : : : 49

J en Bens Stam bog : : : 62

J en Benindes Stam bog : : : 65

Eil Zeline, efter Catull : : : 82

Eil A..... i et Exemplar af mine komiske
Fortællinger : : : 99

Eil Mad. i en Bog af Wieland : : : 100

Eil Zeline : : : 137

Bun.

Bankeflod (S. C.):

Caffebordet i Olympen : 2. Saml. Side 40

Til Døden : : 68

Sage (G.).

Til .. : : 71

Gurfelt.

Dde til Venfkab 1. Saml. : 99

~~S. Br.~~

Selskabsfang i Norge : : 88

Kruse (M. P.)

Prolog, holden i Anledning af et dramatisk

Selskabs Stiftelse : 2 Saml. : 33

Selskabsfang: Venfkab, Kiærlighed og Wiin : : 59

Epilog, holden i et privat dramatisk Selskab : : 132

L.

Til Ungdommen : : 92

N.

Til G. paa hans Fødselsdag den 4. Dec
tober 1782 : : 49

Olsen (G. S.)

Kulimar og Akmahed : 1. Saml. : 29

Da jeg laae paa et Fjeld i Algier, og saae
ud over Søen : : 37

Sang til min Ven J. Brodersen : : 43

Bias : : 46

Til Fædrelandet : : 54

Den Algierfke Seerøver : : 91

Olsen (P. B.)

Med en Rose til G. : : 36

Rigdoms Foragt : : 70

Gravskrivt : : 83

Pram

Pram (C.)

Eil en Boudelonè, efter Horat. 3. B.

23. Ode til Phidile	2. Saml. Side	1
Efter Horat. 3. B. 30. Ode		37
Dverdaadighedens Forordningen i tvende Klasse		
gebreve, efter Nasos Maade		103
Den forvildede Gratie		127

Rahbek (K. L.)

Drikkesang: Hviß jeg var riig	1. Saml.	26
Epigram		53
Dranke-Romanze: Det hændte sig engang		85
Eil dem, der med Montgolfier søge nye		
Verdener		98
Drikkesang: Skal den hedde viiß		104
De uskyldige Spørgsmaal		110
Nytaars-Puske til Madam Rosing		112
Eil min Ven Schubart paa hans Fødsels-		
dag		123
Sømandssang om H. Gerner		125
Selskabsang paa Stiftelsesdagen	2. Saml.	20
Sang til Søstrene		23
Drikkesang: Poeter roeste mangan Gang		51
Der var en Lov i Græken-		
land		55
Der var engang en tapper Mand		57
I en Bens Stamboog		65
Drikkesang: Brødre! lader Sangen stige		84
Epigram til Baggesen		98
Sang, efter Bürger: O hvem der har en		
Venneviv		143
Pina, efter Sprickman		146

Riber (S. W.)

Bernstorffs Minde	1. Saml.	66
-------------------	----------	----

Sang

Sang i Anledning af H. K. H. Kronprindsens Confirmation		2. Saml. Side	95
En naadig Frelsens Foraarsang, af det Endske	=	=	= 117
Ved en Vens Bryllup	=	=	= 28
Clubsang: Som Mænd og Bredre	=	=	= 86
Til Lucil, efter det Svenske	=	=	= 101
Claus Nar og hans Ven	=	=	= 102
Sang af Claudius: Bredre op! drifter Viu	=	=	= 149
Phidile, af samme	=	=	= 152
Phidile, efter Brudevielsen, af samme	=	=	= 135
Storm (L.)			
Clubsang om N. Lembæk	=	1. Saml. =	4
" om Starfodder	=	" "	57
Berporten, en Fortælling	=	2. Saml. =	73
Thaarup (Th.)			
Til Mad. Rosing, som Melpomene, ved Roses Urne		1. Saml. =	113
Sang for de Fattige: Han, som kan eene Glæder skænke		2. Saml. =	26
Selskabsang: Mild som Ustenstiernen smile	=	=	= 140
Unævnte.			
Claus og Ole, en Fortælling	=	1. Saml. =	10
Paa min Faders Fødselsdag	=	" "	80
Efter det Endske: Søg aldrig paa en Nar at lære	=	=	= 122
Paa en Faders Fødselsdag		2. Saml. =	8
Carl og Elina, en Romanze		" "	11
Selskabsang ved en Vens Vortreise		" "	88
Under en Venindes Silhouette	=	" "	97

Moschus's Klagesang

ved Bions Død.

Sukker, klagende Skove, og sukker, Doriske Bølger!
Græder, I Strømme, begræder med mig den elskværdige Bion!
Jamrer med mig, I Planter, og sørger med mig, I Linde!
Visner Blomster, henvisner paa eders sørgende Stilke!
Roser, rødmer af Smerte, og Anemonerne rødme!
Klager med jamrende Blad Hyacinther for Sangenes Fyrste!

Æ begynder at klage, begynder, Siceliske Muser,
Mattergale, som klage paa hine løvfulde Qviste,

Siger de rislende Bække, og Aethusiske Kilde,
 Hyrden Bion er død, og siger: med Bion uddøde
 Sangen! Forkynder: med Bion uddøde de Doriske Viser!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Samrer, Strymoniske Svaner, paa Bølgen, med Klagende
 Stemme,
 Synger med Klagende Stemme, I Svaner, sorgende Sange,
 Lige de Sange, der gienlød paa Strymons skovfulde Bredde,
 Svaner, forkynder Deagriffe Møer, og Bistonias Nympher,
 Død er elskværdige Bion, død er vor Dorias Orpheus!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Nu, han synger ei mere, Bion, Hiordenes Yndling,
 Synger og hviler ei mere i Egens eenlige Skygge,
 D nu synger han Dødens Sange for Skuggernes Rønge,
 Stumme er Biergene, Dvæget ombanker bedrøvet i Engen,
 Glemmer bedrøvet at græsse, og elske, og sørger for Bion!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Bion, din hastige Død begræder selve Apollo,
 Alle Satyrer og alle Priaper i Sørgedragt Klædte,

Længes efter din Sang. Pan sukker, og Ekobenes Nympher
 Græde alle for dig, og Taarerne blive til Kilder;
 Echo sørger paa Klippen, at hun nu forstummer, og ikke
 Meer skal gientage din Stemme; Træerne afkasted' alle
 Frugterne, den Gang du døde, og Blomsterne visnede alle;
 Faarene giver ei Mælk, Bistaderne skænke ei Honning!

O beghnder at klage, beghnder Siceliske Muser!
 Aldrig sørged' Delfhinen saadan paa Havenes Kyster,
 Aldrig sang Philomele saadan paa Klippernes Toppe,
 Aldrig klynkede Svalen saadan paa skæbne Bierge,
 Aldrig jamrede Ceyr saadan for sin Halcyone.

O beghnder at klage, beghnder Siceliske Muser!
 Aldrig klagede Naagen saadan paa blaalige Bølger,
 Aldrig sukede Memnon's Fugle i østlige Dale
 Saadan for Dagmoders Søn, om hvis Gravhøi de klagende
 soave,
 Som de alle begræde vor pludselig bortrevne Bion.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Alle Nattergale og Svaler, han lærte at synge,
 Og hvis Glæde han var, nu sidde i Træernes Toppe,
 Klynke der mod hinanden; Skovfuglene Klagen gientage,
 Og med sorgdæmpet Rurren Duerne Klage for Bion.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 O du vor Længsel, vort Savn; hvo tager nu din Skalmie,
 Og hvis Læber fordrifte sig nu at røre din Fløite,
 Som endnu dufter af dine Læber, og af din Aande?
 Mellem tusende Sto litted' Echo paa dine Sange.
 Man vil jeg bringe din Fløite; dog vover han neppe at nærme
 Sine Læber til den, for ikke at blive den anden.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Galathea begræder din Sang. Hun glædedes fordum,
 Da hun sad ved din Side paa brusende Oceans Bredde.
 Ikke sang du som Enclophen; for ham Galathea bortflygted',
 Men fra Bølgerne smiled' hun mildelig til dig, o Bion!
 Nu hun mindes ei Bølgen meer, men eenlig hun sidder:
 Paa den sandige Strandbred, og vogter der dine Hiorde.

Æ begynnder at Klage, begynnder Siceliske Muser!
 Alle Musernes Gaver bortdøe med dig, o Hyrde!
 Pigerne's yndige Kysse, Unglingers kærilige Favntag!
 Kærligheds-Guderne jamre og græde rundt om din Gravhøi.
 Kærere er du Entheres Gudinde, end selv det sidste
 Kys, som hun sørgende fordum skænkte den døde Adonis.
 Meles! sødlydende Strøm! din Kummer fornyes nu atter;
 Atter du sørger. Først blev dig din Homerus berøvet,
 Han, hvis Stemme var liig Calliope's; da har du jamret
 Over din herlige Søn med sorgfulde Klagende Bølger;
 Da opfyldte du Havet med dine Klager; nu sørger
 Du igien for en Søn, og smelter i bitterste Jammer.
 Begge var Kilderne's Elskte. Hiin drak af Pegasiske Kilde,
 Denne drak af Arethusiske Bæld. Om Helena,
 Tyndari deilige Datter, sang hiin, og om Atræi Sønner,
 Og om Ehetidis vældige Søn, Peleiden Achilles.
 Ikke om Krig og ikke om Taarer sang Dion; hans Sange
 Lode om Pan og om Hyrder; selv var han en Hyrde, og vogted'
 Syngende Hiorden, og gjorde sig Fløiter, og malkede Qvæget;
 Lærte Pigerne kielent at kysse, opelskede Enpris
 Søn i sit kærilige Skød, og var Moderens kæreste Yndling.

O beghnder at Klage, beghnder Siceliske Muser!
 Dig begræde de hæderkronede Stæder, o Bion!
 Altra mere for dig end selv for Hesiodus Klager;
 Efter Pindarus længes ei saa Boeotiens Lunde;
 Klippefuldt Lesbos ei saa sin tabte Alcæus bejamrer;
 Ceos Strandbred begræder ikke sin Digter, som Bion;
 Meer end Archilochus er du de Variers Cavn; Mitylene
 Synger selv dine Sange, o Bion! i Stedet for Sapphos.
 Alle, hvem Muserne skænkte yndigtonende Stemmer
 Til de bukoliske Sange, begræde den Afdødes Skæbne.
 Dig begræder Sicelidas, Samos Hæder; i Kreta
 Lycidas svømmer i Graad, han, hvis Pie før straaledes Glæde;
 Dig begræder ved Allis Bredder den Roer Philetas;
 Du græder og, Theokrit! Camenens Siceliske Yndling,
 Grædende synger og jeg Ausonias Sorg, ei ukyndig
 I bukoliske Sange, som selv du lærte din Lærling,
 Og indviiede ham til Musernes hellige Arving;
 Andre efterlod du din Rigdom, mig din Camene.

O beghnder at Klage, beghnder Siceliske Muser!
 Maar de duftende Lilier i vore haver henvisne,

Og det grønnende Bedbendes Ranker, og blomstrende Roser,
 Spire de atter tilkommende Aar, og oplives atter;
 Men vi store, og vise, og mægtige Menneſker, naar vi
 Tengang ere hensovne, da ſlumre vi livløs i Graven,
 Gove den lange, den evige Søvn, hvoraf man ei vaagner.

O beghnder at Klage, beghnder Siceliſke Muſer!
 Dræbende Gift berørte din Læbe; du drak den, o Bion!
 Den berørte din Læbe, og blev ei forvandlet til Honning!
 Af hvo var det Umenneske, ſom var i Stand til at blande
 Giftfulde Bæger til dig, og myrde grum dine Sange?

O beghnder at Klage, beghnder Siceliſke Muſer!
 Men alle Straffen har naaet; min Smertes bitterſte Taarer
 Flode ved dit Forliis. O! kunde jeg, ſom Odysſeus,
 Herkules, eller ſom Orpheus nedſtige blandt Tartarus Rædſler,
 Vilde jeg ile til Plutos Pallads, for der at erfare,
 Om du var kaaret til Sanger hos ham, jeg hørte dig ſynge!
 Syng da Siceliſke Sange, Hyrdefang sødt for Gudinden.
 Fordum leged' hun ſelv i Siciliens Ætniſke Enge,
 Sang ſelv Doriske Sange; din Sang bliver ei ubelønnet.

Som hun fordum gav Orpheus sin elskte Hustrue tilbage,
 Hun og vil skænke Biergene deres savnede Bion.

Sang jeg som du, steg jeg ned, for selv dig at bringe tilbage *).

N a h b e k .

*) Det er en bekiendt Sag, at jeg ikke har de bedste Tanker om Danske Hexametre, og med dobbelt Grund mistroer jeg sikkerlig mine. Denne Oversættelse var derfor ikke bestemt for Publicum, men skulde blot i mine Forelæsninger give et Slags Begreb om Originalens Aand, hvorfor jeg ansaae det for Pligt at holde mig saa nærmueligt til dens Versart. Kundige Dommere have troet, at Originalen havde Skønheder, som i ingen Oversættelse kunde ganske tabes, og bestemte mig til at lade den trykke. At jeg i øvrigt er Stolbergs Oversættelse meget skyldig, tilstaaer jeg ærlig.

Selskabsfange .

paa

Kongens Fødselsdag 1789.

I.

Da Jubel-Gld i Kongestad
 Til Priis for Fredrik brændte,
 En arm Skoemager hierteglad
 Sin ringe Praas antændte,
 Og drak ved den sin lille Pæl
 Paa Fredriks og paa Danmarks Vel;
 Hvad om vi den Skoemager
 Os til Exempel tager?

De Store hædre vil med Pragt
Monarchens Fødselsdage;
I Herrefærd og Galladrægt
De op til Hove tage;
Men vi, som ere bitte smaae,
Vi kan ei, vil ei gjøre saa;
Vi den med Glæde hædre,
Og det er meget bedre.

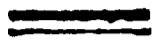
Thi elkes vil vor Christian,
Vor Glæde er hans Ære,
Og gode Fredrik vil som han,
Det kan hans Idræt lære.
Med nordisk Ærlighed vi vil
Hinanden glæde drikke til:
Gid begge længe være
Bort Nordens Fryd og Ære!

St a h b e t.

II.

Som naar Alfader fra sin Himmel
 Beskuer sine Verdener,
 Og nyder froe den Glæders Brimmel,
 Hviß Udspring hans Allgodhed er;
 Saa glad kan Christians Siæl fremdrage
 Sig det hensvundne Nar igien;
 Thi ingen, ingen blandt dets Dage
 Svandt ubrugt, uvelsignet hen.

Thi overalt han skuer Glæde
 Huld at fremblomstre i hans Fied;
 Den brast, den brast vor Landmands Riede,
 Som bandt ham til Elendighed;
 Ei meer skal kække Nordmand grue
 For Hungersdød fra Puger's Haand;
 Hvit bluffer af erkjendtlig Lue
 Den troe Bornholmers kække Mand.

Og hvor i Dannerkongens Riger,
 Hvor skjuler sig det glemte Sted,
 Hvorfra i Dag ei Lovsang stiger,
 Og Tak for blid Bøhsalighed?
 Hans Blik, som Solens Straaler, bryde
 Ind til den meest forborgne Braae,
 Og smile til den, for at fryde,
 Og skabe Liv og Lyk derpaa.

Dit Nord Oplysning, Frihed, Lykke,
 Af dine Faderhænder fik,
 Og din Begierning at betrygge,
 Du skænkte os vor Frederik.
 Med snofold Fader: Fryd du under
 Hans Værd, hans Yndest, og hans Noes;
 O Konge! det er dine Guder,
 Din Aand, hvormed han vinder os.

Du i vor Yndest sat din Ære,
Og vandt den ved Belgierninger;
Stor maae din Fryd, som Himlens, være,
Naar du dit Dagværk overseer.
Den Fyrstes Navn skal aldrig glemmes,
Hvis Monument er Folkets Held.
Gid alle Christians Anslag fremmes,
Saa fremmes Tvillingrigets Vel!

A h b e k .

III.

Med Friheds Aand vi samles her
 Til mandig Frnd ;
 Thi vi kan føle Folke ; Værd
 Og Konge ; Dyd.
 Vi sine Fødelandets Held
 I Secler hen ,
 Og signe nu med henrykt Stæf
 Vort Nordens Ven.
 Vor elskede Christian leve !

Maar taler Brødres vise Tolk
 Og høres ei ?
 Her ledes trngt det glade Folk
 Paa Sandheds Wei.
 Og faldt ei Erældoms tunge Baand
 Af Bondens Son ?
 Hans' raske Flid , hans sorgfrie Aand
 Er Christians Son.
 Vor elskede Christian leve !

Mu, Brodre! hellig sværge vi
Paa Glædens Dag,
Som Mænd at staae vor Konge bi
I fælles Sag;
Med Mod og Kraft at virke Gavn
I Statens Kald;
Og Folkevennens store Navn
Vi dele skal.
Vor elskede Christian leve!

R i b e r .

M o r g e n e n .

Solen smelter Mulmets Skygger,
 Glæden vaagner, Sorgen leer;
 Fuglen, som paa Qvisten bygger,
 Glad sit Liv fornyet seer.
 Havets Speil sin vaade Slette
 Siver ud med Solens Guld,
 Floras Nympfer, aldrig trætte,
 Krandsse Dalens fede Muld.

Mildt paa Zephir's Binger svæber
 Rosendust fra Vestens Kant;
 Glædens Harmonier bæver,
 Muntre Hjerters sikke Pant.
 Lærken høit i Luften synger,
 Skilt i Purpurstrømmens Glands;
 Meieren bag guldne Dyrger
 Smiler, troer dens Lovsang hans.

Sønnen sngtende indgænder
 Morgenrødens Munterhed ;
 Alf dens runde Hænder finder
 Hvile, Styrke, Lovsang ned.
 I de frit fremsprungne Hæfter
 Rosenknoppen aabner sig,
 Og i Duggens lette Dækker
 Mandbar Umbra styrker mig.

Hist i fjerne Skovkant Hinder
 Vandre trngge, skiertsende,
 Og i Engen Dvæget finder
 Overflødig Mattelse.
 Bækken snart en Rose river,
 Snart et Græsstrand fra sin Bred ;
 Salvbeklædte Fiske driver
 Legende med Strømmen ned.

Evige! min matte Læbe
 Kun fortolker svagt min Fryd;
 Følelser forgieves stræbe
 At udfinde sig en Lyd.
 Stille Taarer bedre male
 Hjertets Fryd end Harpens Klang.
 Sig Naturens tause Tale
 De beskæmme Musens Sang.

Skiebne! lad mit Liv henglide
 Zephyr liig, blandt Døserne,
 Ubemærkt ved Glædens Side
 Sig hensnige skiertsende! —
 Vnd mig græde — lad mit Hierte
 Spottet sukke — miskiendt slaae!
 Lasternes forskyldte Smerte
 Uforstyldt mit Hierte naae!

Men forund mig denne Taare,
Bidne om min tause Fryd;
Lad Naturens Lovsangs Chore
Altid vække mig til Dyd!
O Natur! dit Smil oplive,
Styrke mig hver Dag, som nu,
Og min hele Vandel blive
Stille, reen og skøn, som du!

E. D.

 Ved

Cancellieraad og Raadmand

J e n s H a n s e n s

 D ø d .

Spildt er da vor Graad — spildte vore Bønner!
 Dødens Engel er ubøielig;
 Himlen sendte den; — den hans Døder lønner,
 Ogter ei vor Smertes bange Skrig.
 Ja vi veed, hans Siæl salig Frnd nu nnder,
 Knurre daarlig ei mod Himmelen,
 Men vor Taare, som paa hans Støv nedfinder,
 NE! hvo vil, hvo kan miskiende den?
 Spar din floge Trøst, du hvis haarde Hierte
 Aldrig smeltede ved Vennens Grav;
 Tusind spildte Ord lindre ei vor Smerte,
 Thi vor Ven de ei tilbage gav! —

See hiint grønne Træ breder venlig Skjgge,
 Glad du søger kelig Ene deri,
 I dets høje Top muntre Fugle bygge,
 Fro du hører deres Melodie;
 Høsten kommer snart — da dens Blade dale,
 Bladne faldede til Jorden ned —
 Mon du, vise Mand, da endnu vil prate,
 At du ofrer ei et Suk derved?
 Lad os, Venner! ei blues for at røbe,
 At vi ikkun ere Mennesker;
 Venfæb og Natur byde Taåren løbe,
 Svag mod den Fornuftens Stemme er.
 Græd din Jammer ud, fromme Egttemage!
 Thi den bedste Mand er røvet dig,
 Lettet da din Barm skal en Lindring smage
 Ved den Tanke: Han er lykkelig!
 Hælder grædende, faderløse Trende!
 Ederes Hoveder til hendes Bryst,
 Giennem Taarerne, hendes Nie blænde,
 Vil hun ned til eder smile Trøst.
 Her i vores Barm vi for dig oprette,

Salige! et varigt Mausolee,
Tiden ei deraf skal dit Navn udlette,
Eldig Slægt dit Værd deraf skal see.
Selv naar Tidens Haand vore Taarer tørrer,
Og vi blive Oldinge som du,
Verden end din Navn fra vor Læbe hører,
Lærer at dit Minde staaer endnu.
Naar paa Himmelen lyse Stjerner blinke,
Tid vi vanke til dit Hvilested,
Vores Afkom vi til vor Side vinke,
Lære dem, hvo her blev sanket ned,
Male dem hvert Træk af dit fromme Hierte,
Komme hver din ædle Daad ihu,
Vise dem den Vej dine Dunder lærte,
Til at dæe engang begrædt som du.

Liebenberg.

I

en Naturforskers
Stambog.

Vær lykkelig, og vær min Ven,
 Kom glad og frisk og snart igjen,
 Bliv stor og hædret i din Kunst
 Ved heldig Flid, ved Musers Gunst!
 Naturen, enibske Nympher liig,
 I dobbelt Glor indsvøbte sig,
 Og aldrig aldrig viste den
 Sit Ansigt for en troløs Ven;
 Men held dig, at det blev din Lod,
 Ved Helligdommens Alterfod
 At seue og henrykkes ved
 Gudindens nøgne Yndighed!

Selskabsfang.

De gode Gamle sang saa tide

Om Lethe Flod,

At hvo som deraf smagte lidt,

Han blev hver Sorg og Grille qvit,

Dg ofte fik jeg Appetit

Eil denne Flod.

Jeg vidste ikke hvor den laae,

Jeg ellers did var gaaet paa

Min Fod.

Jeg pønsed' tit paa denne Taale

Bed et Glas Wiin,

Men efterhaands, som Vinen vandt,

Hver Smerte og hver Grille svandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt

Min Medicin;

Dg nu jeg i den Tanke stod,

At hine Gamles Lethedod

Var Wiin.

Men nu jeg grandt indseer og veed,

Den var det ei!

Hist druknede ei blot Fortræd,

Men alle Livets Glæder med,

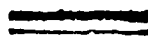
Dg Venskab selv og Kiærlighed

Gik samme Wei.

Mon nogen uden Tyrker maae

Vel sige Vinen saadant paa?

Ih Nei!

Her spiller den paa gladen Bord,

Al Sorg svandt hen!

Men dobbelt Fryd og Venſkab groer,

Dg ſog end Evan os ſtil Jord,

Blev dog din Skaal vort ſidſte Ord,

Vor gamle Ven!

Dg faldende udstammed' hver:

Vær længe lykkelig, og vær

Vor Ven!

U a h b e t.

Glædens Minde.

Jil, o Ven! fra Stadens skumle Mure;
Bed Naturens Barm du søge Trøst
Imod Plagerne, som hisset lure;
Her er idel Fred og salig Enst.
Skove, Marker, Haver, Søer, Høie,
Soel og Maane, Stjerner uden Tal
Vise her dit glædedrukne Dje:
At vor Jord er ingen Jammerdal.

Dg er du iblandt de Lykkelige,
Som kan reise til en Vennekreds,
Du derhen med barnlig Længsel hige!
Strax er du med Verden vel tilfreds.
Følg med Venner hoor Naturen vinker,
Dg den deelte Glæde trefold nyd;
Dg naar Alfenstiernen venlig blinker,
Glad du overskue Dagens Fryd!

Og naar nu en Kreds af adle Dvinder,
 Som Naturens Skonhed kaldte did,
 Deler eders Fynd, som troe Veninder;
 O! da er dig Skæbnen tifold blid!
 Kun ved værdigt Skiemt og skyldfri Latter
 Vent af dem et Bifalds-Smiil til Ven;
 Vil du yndes af Naturens Datter,
 Selv du vorde da Naturens Gen!

Held mig! jeg har undt Naturens Glæde;
 Thi paa Fredriks-Yndest*) er dens Boe;
 Her er Dnds og Rids og Venfabs Sæde;
 Her er giæstfrie Lyst og nøisom Noe.
 Du, som daver mig med vranten Klage,
 Reis didhen, hvor Glæden favner dig.
 Kommer du da mærk og barsk tilbage;
 Bee dig, Ven! du er ulægelig.

R i b e r.

Til

*) Etatsraad Naskows Gaard imellem Fredensborg og Nisminderød.

Til
min Ven Rahbek.

(I hans Stambog.)

Snart viste sagte Vinde dig imøde
 Fra Lydslands grønne blomsterrige Ryst.
 Hver Plet, hvor Glæden Roser om dig strøede,
 Du siner, og gienkiender der med Lyst;
 Og Venner, nu ved Savnet tifold kære
 Skal ile til dit aabne Favnetag,
 Og Glæden skal sit fyldte Glas ombære,
 Og række det til eders Vennelag;
 Da vil du, thi ieg kiender dig, modtage
 Dens Bæger, og indvie første Skaal
 Til Minde om hver Ven, som blev tilbage
 Paa Danmarks Strand, og tømme bredfuldt Maal,
 Naar eensom jeg i stille Lund da vanker,
 Fortryllet af Naturens Herlighed,

Og taber mig i høitidsfulde Tanker,
 Og Musen stiger venlig til mig ned ;
 Da skal hun mig en færlig Hilsen bringe
 Fra min og hendes Ven , og sige mig,
 At blandt de Venner, som dig hist omringe,
 Din Danske Ven er ikke glemt af dig ;
 Af hendes Læbe jeg da hentykt lærer,
 At værdig synge Venkabs Sølelser,
 Dit Navn hun dybt i Egens Side skærer,
 Og dette Træ til Venkabs helliger.
 Men da, naar Winterstormen grum afriver
 Min elskte Lund dens Ungdoms grønne Pryd,
 Naar Høiens Top ei længer Gienlyd giver
 Af Hiordens Brøl og muntre Fugles Fryd,
 O! iil da hid i Vennefabn tilbage!
 Da skænke Glæden atter bredfuldt Maal,
 Vi ved hinandens Bryst den da modtage,
 Og drikke dine Endste Venners Skaal !

Roeskilde, d. 4. Julii 1789.

Liebenberg.

Bed
en ung Piges Død
i October 1788.

Dødens Smil er søbt i Rummer,
- Ak! dens Datter er ei meer.
Gravens lange Kolde Slummer
Dækker hendes Skyldfrie Leer.

Bennehulde Søstre græde
Bed den Elstes Hvilested,
Hun, som var saa manges Glæde,
Sank blandt Dødens Skygger ned.

Græder ei! hun hviler rolig;
Jorden er paa Sorg saa viig,
Gravens Mulm er Fredens Bolig,
Piger! hun er lykkelig.

Snart den eder og skal glemme,
Dødens Stund er ofte nær;
Snart I ogsaa der skal glemme
Sorgens tunge Følelser.

Hist, hvor Venkabs rene Flammer
Lue giennem Himlene,
Langt fra Død og Støvet's Jammer
Skal I hende atter see.

I.....

Selskabsfang.

Den, som først opfandt den Kunst ret at drikke,
 Kunde fortiene en Lovsang med Ret;
 Thi om tilforn man døde just ikke,
 Levede man dog umaadelig stet;
 Og, som der skrives,
 Livet ei gives
 At det i Tørst skal hendrives.

Først drak man ligefrem Vandet af Floden;
 (Kunsternes Barndom er simpel og spæd.)
 Glas og Vokaler var denaang ei Moden;
 Hver drak af Haanden, og øste dermed,
 Hvis man ei andet
 Havde i Landet,
 Maatte man nøjes med Vandet.

Noah opfandt dette andet, og planted'
 Ranker ved Væggen, som bare ham Wiin;
 Alt blev nu omvendt; det Runde blev kantet,
 Stuen sig dreied', og Menneskets Sind;
 Sorgfulde Hierte
 Glemte sin Smerte;
 Daarerne philosopherte.

Bidste de gunstige Reformatores,
 Som vil kalfatre den syndige Jord,
 Saadant et Raad til at omstøbe Mores,
 Spildte de ikke de sfulstige Ord.
 Noah bad drikke,
 Bævede ikke,
 Draak indtil han maatte ligge.

Da man tog nøisom til Taffe med Vandet,
 Draf man kun fielden og iuderlig lidt,
 Draf kun fordi man ei fiendte til andet,
 Aldrig i Selskab og med Appetit.
 Wiin, som os smagte,
 Manden opvakte,
 Liv i vort Selskab den bragte.

Tørst kom med den ind i Verden, og ingen
 Keent for dens Smitte kan sige sig fri;
 Dgsaa vi føle den, men det er Tingen,
 Ingen saa suldt den kan slukke som vi.
 Tørst den fortære,
 Som det kan bære,
 Vi drikke Huset til Ere.

Æ.

R æ m p e v i s e

ved

Mag. Nyerups Bryllup.

Hr. Nasmus han sidder saa forrigfuld,
 Til Fyen sig hans Tanker henvende,
 Didhen drog den Pige, Hr. Nasmus er huld
 Net aldrig forglemmer han hende.
 Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jorden den yndige Baar,
 Som Moder til nyefødde Spæde,
 Blant alle dens Døttre han urørt gaaer,
 Og andser saa lidet dens Glæde,
 Saa lover den Svend ic.

Stolt hæved' sig Solen, og Himlen blev rød,

Som Pigen ved Elskerens Romme;

Hr. Rasmus ei Morgenens Indighed nød

Ham fordums Glæder var tomme.

Saa lover ic.

Den Soel den daler saa skien og saa huld,

Som Brudgommen iler til Senge;

End mere Hr. Rasmus blev tankefuld,

Saa dnbt sig de Sukke fremtrænge.

Saa lover ic.

De Blomster de mylre paa Marken frem,

De var' baade favre og spæde,

Hr. Rasmus saa tankefuld nedtræder dem,

De gjøre ham stet ingen Glæde.

Saa lover ic.

De Lærker de synge i Luften klar,
 De Smaanfugle quiddre paa Qviste,
 Men forrigfuld stedse Hr. Nasmus var,
 Og ingensteds Noe han sig vidste.
 Saa lover &c.

Saa sødelig quæder den Nattergal,
 Ham synger dem Kiærligheds Smerte;
 Saa mangt et Suk da ad Fyen sig stial,
 At lette beængstede Hierte.
 Saa lover &c.

"Med hende, med hende mit Glæde drog hest,
 "Hos hende min Uroe kun stilles ;
 "Gud give, jeg samles med hende igien!
 "Net aldrig vi mere skal stilles."
 Saa lover &c.

Da lader han stande ad frugtbare Fjeld,
 De Mile de blev ham saa lange;
 Og var han end fløiet affted som et Lyn,
 For ham det dog seent monne gange.
 Saa lover ic.

Og da han nu skued' sin Elſkte igien,
 Og nød hendes Kiærlige Glæde,
 Hans brændende Uroe saa snarlig svandt hen,
 Hans Smerte ombendtes til Glæde.
 Saa lover ic.

Nu hører han Lærkens frydfulde Sang,
 De Smaafugles Qviddren med Glæde;
 Dog bliver hans Barm saa sær, og saa trang,
 Seer han dem at samle til Rede.
 Saa lover ic.

Ham hele Naturen er ny, og er skøn,
 Thi alting er Fryd for den Glade;
 Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Bøn,
 Hun vil ham ret aldrig forlade.
 Saa lover ic.

Og takket være den Jomfrue saa god,
 De Fyenske Jomfruers Smykke!
 Som raadede hannem hans Angest Bod,
 Og fødtes Hr. Rasmus til Lykke.
 Saa lover den Svend sin Jomfrue.

St a h b e t.

 P e t r a r k .

Jeg ofte henrykt læste dig
 Petrarck, og glædte mig
 Ved alt det Bid, den Dnd, den Yndighed,
 Hvis Noes at synge du ei kunde fiedes ved;
 Men midt i al min Glæde var
 Der stedse dog en Tvivl tilbage;
 Jeg frygted' at din Sang ei Sandheds Stempel bar,
 Skiant og som Fabel bør din Sang behage.
 Men jeg er Sandheds Ven,
 Og søger altid efter den. —
 Jeg lærte L * * s Dnd og Bid at kiende,
 Og nu begriber jeg, en Laura været har,
 Hvis blotte Smil i Hiertet kunde tænde
 En Lue, varig, som din Elkov var.
 Og hvergang jeg den ædle Pige seer,
 Da foler jeg, Petrarck! din Sang har dobbelt Værd.

h.

min Yndling.

Saa faver som et Majiblomst
 Du for mit Die staaer,
 Dg vikler dine Blade ud,
 Dg Bert og Ekionhed faaer.
 Knap har jeg lært at elske dig,
 Dg frydes ved din Pragt,
 For Ormen ligger ved din Rod
 Dg du est ødelagt.

D Livet er en stakket Drøm,
 Dets Glæde er kun Kort;
 I det jeg vil omfavne dig,
 Saa rykkes du mig bort,
 Dg den misundelige Grav
 Bedækker alt mit Haab,
 Dg spotter kold og føleløs
 Min Sorgs og Længsels Naab.

Alt Jordist er forsængeligt :

Smil endes tidt med Graad,
 Enpresser mellem Myrther groe ;
 At døe er alles Lod.

Naturen tidlig eller seent
 Vil kræve sit igien ;
 Den nøgne Siæl kun redder sig,
 Naar Støvet smulrer hen.

I giennem Gravens mørke Nat

Jeg seer et Glimt af Dag,
 Den Dag skal føre dig igien
 Til mine Favnetag.

I Anders Berden gives kun
 Ukrænkt og varig Lyst ;
 Her er kun Nøie, Guf og Frygt,
 I Himlen Nøe og Trøst.

G.

B i f r.

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
 Paa Benner's Bink er altid villig rede,
 Som tager Deel med munter skyldfrie Mand
 I Bennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde.
 Som anseer hver Dag for spildt og ød,
 Som han ei blandt ædle Benner nød.

En Skaal for den, der deler Benner's Fryd
 Og deres Sorg med lige aabent Hierte,
 Der fryder sig ved deres Værd og Dnd,
 Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
 Som i Epog og Alvor lige fast,
 Aldrig svigted', om end Himlen brast.

Gid Venfkab huldt nedsmile til enhver,
Som i dets Smil fin Løn og Frnd kan finde!
Det skænke ham de Venner, han er værd,
Og Livets Himmel i en huld Veninde!

Tag dit Glas, fyld det-til bredfuldt Maal!

Det er Venfkab, det er vores Skaal!

N a h b e k .

 I I I

m i n B e n

F. L. Z u s c h l a g,

 Den 14. April 1789.

E i er det Digteren, som senger her
 Om Hymens Haand, der sammenknytter
 Den Kraand, som Amor og Chariterne dig flatted'.
 Det er din Ven, din gamle Ven, hvis Hierte
 Med Broderveemod for har deelt din Sorg,
 Som nu med henrykt Siæl din Glæde deler.
 Ja Ven! at Fromhed, Ynde, Vid
 Og Nøisomhed, og mandig Siælekraft,
 Og ærlig Gavnelyst, og Vennehuldskaft
 Er meer end begge Indiernes Skatte,
 Gjør indbildt Jammerdal til Paradiis
 Og virker varigt Held for sene Slægter;

Det

—
—

Det seer den Tænkende og glæder sig
Som Statens Borger og som Menneſke ;
Men at en Ven og en Veninde er
Blandt deres Tal, som Himlen blid forundte
At nyde og at skabe dette Held ;
O det er Fryd, som Bennesiæl kun fatter !
Du føler, Zuſchlag ! at mit Ord er Sandhed,
Naar jeg, med hellig Broderfrnd, dig vidner,
At til min ſidſte Stund jeg ſigner Dagen,
Da Gud dig gav din Engel, din Loviſe !

N i b e r.

Eil

U n g d o m m e n .

Roser spire, Roser blegne,
 Overalt i Livets Dal;
 Trindt omkring dets Bane hegne
 Milde Glæder uden Tal.

Brud dets Roser, nyd dets Glæder,
 Ungling! nyd din Morgens Guld,
 Snart en kjærlig Taare væder
 Dit og dine Rosers Muld.

Tænk, at Høstens Føv, som falder,
 Brennes aldrig, aldrig meer;
 Tænk, at selv i Glædens Vilder
 Ingen Glæde varig er.

Undig blomstrer Skønheds Palme,

Ubemærkt bortvisner den;

Pigens brune Løkker salme,

Kindens Purpur svinder hen.

Mangt et ædelt Hierte rørte

Skalden ved sin Harpes Klang;

Landets Døttre ofte hørte

Undrende hans fromme Sang.

Men med ham hans sømme Toner

Sank i Grav og Glemsel ned.

Ingen blandt hans Laurbærkroner

Pryder nu hans Hvilested.

Yngling! nyd da Livets Glæder,

Bryd det's Roser, nyt det's Huld,

Før en fiærlig Taare væder

Dit og dine Rosers Muld.

F.....

E p i g r a m .

(Efter Boileau.)

Jeg kan ei læse, siger du med Spot,
Ne jo, Suffen! til min Ulykke,
Kan jeg kun læse alt for godt,
Da du dig lader trykke.

N a h b e t.

E p i g r a m.

(Efter det Franke.)

Med Slag bortgienner du min stakkels Hund,
Saasnart den logrende sig nærmer kun;
Men knap i Gaar du Damons Phylax saae,
O Salage! før du den faldte paa,
Og flapped' og holdt af den, o jeg seer,
Jeg seer det nok, du mig ei elsker meer.

R a h b e k.

E p i g r a m.

(Efter Quinault.)

Før skulde, svoer du, Chloë! Bølgen tage
Sit Løb til Kildens første Bæld tilbage,
Før du skal holde op at elske mig!
See, Bølgerne sin gamle Bane vandre;
O Chloë! de ei deres Løb forandre,
Og du, du har forandret dig.

St a h b e t.

Selskabsfang.

Sribende Brødre om Skikkene stride,
 Dømme hinanden fra Bid og Forstand,
 Vi ere Venner, og glade og blide
 Bruge vi Freden saa godt som vi kan;
 Synge og drikke,
 Skader os ikke,
 Saa vare Fædrenes Skikke.

Fædrene strede, hvor Strid skulde være,
 Og ei med Gløser, med Pen og med Blæk,
 Sværdet i Haanden de vunde med Ære,
 Nordiske Kæmper var' Nigernes Skræk;
 Saadanne Skikke
 Laster jeg ikke,
 De kunde stride og drikke.

Der ere somme, som endnu kan drikke,
 Men saa er dette og alt hvad de kan,
 At holde Maade det vide de ikke,
 Saa var det bedre, de drak bare Vand:

Saadanne Skikke

Lider jeg ikke,

Hvor man kun drak for at drikke.

En ter ei Glasset i Bennelaug røre,
 Taas, som han ei kunne tælle til Fem,
 Lurer paa hvem som han kunde beføre,
 Driker sin Ruus, naar han først kommer hjem:

Saadanne Skikke

Lider jeg ikke,

Hvor man i Smug vilde drikke.

En drikker ei hverken her eller hjemme,
 Pæn som en Poppe, en Følsomheds Træl,
 Bæver om Smagen, agerer Fornemme,
 Kan ei af Omhed staae Fluor ihjel;

Saadanne Skikke

Passe sig ikke,

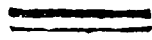
Noget maae Mennesket drikke.

Det er paa Moden ei Skaaler at bruge,
 Drikke, men ei være munter og quif,
 Som et Umælende Bitten nedsluge,
 Saa har den listige Verden for Skif;

Saadanne Skikke

Skjætter jeg ikke,

Selskabets Skaal vil jeg drikke.

Benner, som ikkun om Skikkene snakke,
Der er en Skik, og den har vi forglemt,
Bart og Bærtinde for Maden at takke,
Takke for Vin og for Vensteb og Skiemt;

Fædrenes Skikke

Glemme vi ikke,

Vi til Taksigelse drikke.

F a b e l.

(Efter Fontaine.)

Junker Ravn i Trætop sad,
 Ved en stiaalen Ost saa glad,
 Mester Ræv, som Lugten fik,
 Lumsk ærbødig strax fremgik,
 Hilste paa vort Fiog med Smiger:
 Ih Hr. Ravn! velkommen her!
 O hvor deilig De dog er!
 Phoenix selv langt for Dem viger,
 Dersom Deres Sang kun er
 Halv saa skøn som Deres Fier.
 Ravnene, som, med Tossens Glæde,
 Hørte sig saa herlig roest,
 Vil paa Limen til at gåde,

Bump! der laae den stiaalne Ost.
Bip! har Mester Næv den fat,
Sagde Junker Navn god Mat;
Men først bad han: Fromme Herre!
Dette Ham en Varsel være:
At en Høflet altid har
Den, han smigrer for, til Nar.
Denne Lærdom, troer jeg, er
Ganske ærlig Osten værd.
Navnen for, men lidt for silde,
Aldrig meer han narres vilde.

St a h b e t.

S o n n e t.

Jeg en Sonnet skal giere dig,
 Og da du veed, du skielmske Vige!
 Sonnetter ere vanskelige,
 Et Kys til Lon du lover mig.
 Dog ingen Ting paa Jorderige
 For sig en Lon er vanskelig,
 Og Versene sig brav fremsnige,
 Og halv er jeg alt seierrig.
 Men nu med eet de udeblive;
 Dog, her maae Lynsten Bærket drive!
 Nu har jeg fuldbragt en Terzët.
 Hvortil kan ei dit Smil oplive!
 Kom, Chloris! mig mit Kys at give,
 See her, her har du din Sonnet.

N a h b e t.

D p m u n t r i n g

t i l

e t S e l s k a b.

Jkke for en ledig Noe at søge,

Jkke for en Moerskab kun at faae,

Jkke for at lege eller spøge.

Træder Løberen paa Banen;

Maalet vil han naae!

Maalet, som han hiffet seer at blinke,

Driver ham paa Løbebanen ud;

Æren seer han sig ved Maalet vinke;

Og den Hæderskrands, han venter

Er ham meer end Bud.

Hæld os, Hæld! vi saae den ædle Krone!

Rast vi ilede ad Banen hen;

Markene af Løbet hørtes tone,

Ekko hørte, og gav Enden

Hundredfold igien.

Hvilken Lust opfyldte vore Siæle!

Hvilken Jil bevingede vor Fod!

Hver løb hen, og ingen vilde dvæle,

Ingen, ingen blev tilbage,

Ingen, ingen stod.

Alt vi saae det feire Haab oprinde,

Alt vor Jdræt høstede' ædel Løn;

Meer og meere saae vi Mørket svinde;

Sandheds Scepter saae vi hylde

Alf hver Nordens Søn.

Brødre, ha! var det ei større Glæde,
 Større Seier end Erobrerens?
 Vinked' os ei Tak fra Kronens Sæde?
 Vinked' ikke Brødres Bifald?
 Ikke Himmelen's?

Blev da Nat om Maalets stolte Krands?
 Blinker for os deres Straaler ei?
 Hvad kan os i Hæderløbet standse?
 Har en Kolv af Hornet henstængt
 Guldet paa vor Vej?

Hildedes vor Fod af skjulte Snarer?
 Under Skiebner os en Sinkelse?
 Eller kan en Nordboe frygte Farer?
 Siger, Brødre, hvad kan giøre
 Os afmægtige?

O den Spot, hvis vi ei Banen endte!

Aldrig vorde det om Cimbren sagt:
 At han, træt, med Skam tilbagevendte,
 Og uvirksom, og uædel

Glemte Brødres Agt.

Bort fra os hver Lust til haanlig Hvile!

Bort fra Danske Siæle Lunkehed!

Brødre, op! og lad os atter ile!

Værdigt er vort Maal, og lønner

Herligt al vor Sæed.

Efterlæggt til Efterlæggt skal tale

Om vor Dannes Gdræt, om vort Navn.

Aldrig skal den blanke Hæder dale,

Som er vores, naar vi fremme

Dannerfolkets Gavn.

 B i l

m i n B e n

J. C. Seehusen,

 Den 25. April 1789.

Vor Claudius du elsker,
 Og Claudius du ligner,
 O Ben! kan da mit Hierte
 Dig ønske noget Bedre
 End Claudius's Lykke
 Som Egtemand og Fader?
 Og Hæld mig, jeg med Visshed
 Kan forudspaae din Lykke;
 Thi hver den Mand, som hylde
 Natur og Dyd og Venskab,
 Som glad og sorgfri nyder
 Det Lidet, Himlen gav ham,
 O! han har Fryd i Hiertet —
 Det er dens rette Sæde!

Og skjønt min ringe Stræben
 For Publicum at tiene
 Kun fielden mig vil unde
 Det Hæld at see din Glæde;
 Jeg den dog ærlig deler.
 Min Siæl skal ofte ile
 Fra Hovedstadens Daarskab,
 Hvor alt er stort og prægtigt,
 Og stivt og flaut og fiedsomt,
 Ud til det jævne Glostrup,
 Til Peder Ibsens Bolig *)
 Jeg hører og jeg seer dig
 At stikke Bancosedler **)
 Og giøre mørke Taler,
 Og synge Steiles Wife
 Og Claudius's Wiser,
 Og spille lidt paa Harpe,
 Imens din Hustrue syler

J

*) Hvor de unge Folk skulde boe.

**) Som Robberstikker ved den Slesvig-Holsteenske Bank

I Køkkenet og Stuen;
 Snart seer jeg begge ile
 Til giestfrie Venkabs Tempel,
 Til Præstegaardens Glæder;
 Men tidt jeg seer dig eene
 I Sommernattens Stilhed,
 Naar Maanen lyser for dig,
 Og klare Stierner tindre.
 Da veed jeg, at du tænker
 Paa din og deres Skaber,
 Som med en Faders Wiisdom
 Og med en Faders Godhed
 Bestyrer vore Skæbner
 Til Hæld. for os og Verden,
 At du ham sønlig takker
 For Lykke og for Vanhæld;
 Og at din Siæl oplives,
 Af Haab og Mod og Tillid.

O Ven! naar Himlen lønner
 Din Dyd med Faderglæde,
 Jeg atter seer dig henrykt

Med dine Smaa at spøge
 Som Claudius med sine;
 Jeg hører, du dem lærer
 At elske Gud og Dnden,
 Og dig og deres Moder,
 Og alle deres Brødre
 I alle Verdens Dele;
 Og fro jeg feer dem blive
 Dit Haab, din Trost, din Glæde.

Naar nu min Aand er opfyldt
 Med Lyse, store Tanker
 Om alt det Hæd, du nyder,
 Da skal jeg frndfuld ile
 Til vore fælles Bønner,
 Og vi skal længe tale
 Om dig og om din Lykke,
 Og vore rørte Hjerter
 Skal prise Verdners Styrer,
 Som ogsaa her i Livet
 Den Gode herlig lønner.

R i b e r.

3

én bortreisende Venindes

Stambog.

Hvad til en Reise ønskes kan,
 Jeg ogsaa Dem tilønske vilde;
 Dog med en god og elsket Mand
 Kan Reisen aldrig lykkes ilde.
 Han fortæller Veiens Riedsommelighed,
 Med kærlig Snaak om glade Tider,
 Saa løbe Hestene' afsted,
 Og uformærkt hver Miil henglider.
 Mod Regn og Slud og Veir og Wind,
 Som andre mangengang maae lide,
 Han Dem forsigtig pakker ind,
 Og viger ei fra Deres Side.
 Naar Vognen væltes, tit man kom

Til Skade — Gud maae sig forbarme!
Men skulde Deres væltes om,
De falder uskadt i hans Arme.
Elsk Genius har Himlen Dem,
Beninde, til Belønning givet;
Reis, ført af ham, til Deres Hiem,
Og, ført af ham, igiennem Livet.

Æ.

Selskabsfang

den 4. September 1789.

Venner og Brødre! hvi er der i Livet
Mangen en mørk og kiedsommelig Dag?
Hvi er det Liv, os til Glæde blev givet,
Fuldt af Bekymring og Smerter og Nag?
Jeg veed det, og kan det ei sige for tidt:
O Brødre! man elsker og drikker saa lidt.
Riærlighed korter de kiedsomme Dage;
Riærlighed Sorgen forvandler til Lust;
Vinen opliver og styrker den Svage,
Frembringer Haab i den Træstløses Bryst;
Og seer du et Eden et Sted paa vor Jord,
Ved Elskov det plantes, ved Vinen det groer.

J, som i Dag med foreenede Hænder
 Hymen ubrødelig Endighed svor,
 O J har fundet det Raad, som afvender
 Plager fra Livet, og Sorg fra vor Jord!
 J Wiin ei behøve; dog drikke J lidt!
 Den skadede aldrig, men nyttede tidt.
 J, som ærbødig alt længe har dørfket
 Ægteskabsguden, og følet hans Magt,
 Eder det Kiærligheds Bæger har styrket,
 Som han i Medgang og Modgang har raft;
 Men see, det kan tømmes, og tabe sin Kraft;
 O blander det hastig med Druernes Saft!
 Vi derimod, som forgiæves anraabe
 Elfkovsgudinder og Guder om Trøst,
 Vi ville bruge den kraftfulde Draabe,
 Og den skal styrke vort haabløse Bryst!
 O vi ville drikke, og drikke desmeer,
 Jo mindre Herr Hymen sig gunstig beteer.

En

ulykkelig, forført
Piges Sang
ved Midnat.

Dmispændt af Tvivl og mørke Tanker,
Berøvet Trøst og Venneraad,
Uroligt, vildt, mit Hierte banker,
Mit Døie smelter hen i Graad.
Kom sagte Slummer! end min Klage,
Hav Medynk med den faldne Dyd.
O! Kom igien, kom snart tilbage
Mit rene Hiertes korte Fryd.

For evig svandt af disse Rinder

Den favre Ungdoms Rosensmit;

I, blege Furer Taaren rinder,

Uch! ei som Uskylds Taare mild.

Nei! fra mit Die tung den glider

Uf uophørlig Vecmod varm;

Hver Tanke om forsvundne Tider

Er idel Dolksik i min Barm.

O Anton! Anton! du som tændte

En uløfsalig Kiærlighed

I denne Barm, som nyelig brændte

Uf barnlig from Uskyldighed;

O! see nu til min bange Smerte,

Unddrag mig ei din milde Trest;

Etnæk atter mit beflemte Hierte,

Gnd Lægedom i dette Bryst!

Dog nei — mit Guf dig ikke rorer,
Forgiebes Inde mine Haab;
Farvel da, o Farvel Forsører!
Farvel du sidste Glimt af Haab!
Kun Anton! at du aldrig smage
De Qualer, som fortære mig.
Det Nag, som følger mine Dage,
Dig giøre ei ulukkelig.

For mig har Livet ingen Glæde,
Naturen ingen Gude meer;
Min tunge Lod det blev at græde
Forladt i mine Lidelser.
Maar Morgensolen listig smiler,
Min matte Taare hilser den,
Og Kummer paa mit Nafn hviler,
Naar den forlader Himmelen.

Men du, som Frnd og Beemod skabte,
Som lønner hist Medlidenhed,
Som ynkes over den Fortabte,
Skue Fader! til min Jammer ned.
Dg lad mig snart i Gravens Siemme
Henslumre evig lykkelig.
Maaskee skal mangan Edel glemme
Mit Feiltrin, og beklage mig.

F.....

 S D Y L L E

til

Faarene.

Efter Mad. Deshoulieres.

Ukyldige og muntre Faar!
 Hvor lykkelige ere eders Aar,
 I græsse i vor Eng for Sorg og Uroe frie,
 Gaasnaart I elske, elkes I!
 Man eder ei afsvinger Taare,
 Ei spildte Ønster eders Hjerter saare,
 Og Kiærlighed i eders sorgfrie Bryst
 Adlyder blid Naturens Nøst.
 Dens Glæder nyde I, og kiende ei dens Plage,
 Og Hoopmod, Vreløst, Bedrag og Sierrighed,
 Af — som saa grumt forgifte vore Dage,
 Blandt eder ikke finde Sted.
 Smidstertid vi dog Fornuften have,
 Som eder negtet er.

Misunder os ei denne Skæbnens Gave,
 Den Fordeel, er kun lidet værd.
 Hoymedige Fornuft, hvoraf man praler saa,
 Et daarligt Mittel er mod Lidenskabers Vælde,
 Lidt Biin forvirrer den, tidt kan et Barn den sælde;
 Alt hvad Fornuften kan formaae,
 Er kun det Bryst at senderlide,
 Som til Undsætning kaider den.
 Den stedse streng og svag vil Alt bestride;
 Men intet overvinder den.
 Bevogtede af eders Hunde,
 I ere trugere for Ulvens Overfald,
 End vi, som denne Uting værge skal,
 Mod vore Sandfers Vold os redde kunne.
 Var det ei bedre at hendrage
 Ukiendte, blide, ærkesløse Dage.
 End uden Sindæroe være fornem, riig,
 Besidde Bid og Indigheder?
 O disse drømte Herligheder,
 Af hvilke man hoymoder sig,
 Er mindre værd end eders sorgfrie Dage,

Uf dem bestandig vi i Paster styrtes ned,
Som vore Hjerter grusomt nage,
Vi dem vil give Evighed,
Vi Daarer, og os ei besinde,
Alt vi og de skal som en Drøm forsvinde.
Paa denne vide Verden intet er,
Hvorpaa man trygt og fast kan bygge,
Den blinde Skiæbne styrer alting her,
Alt efter eget underlige Lykke.
Vor hele Klogskab og Forstand
Ei selv dens mindste Stød afbøde kan!
D! græsser frit, I sorgfrie Saar!
Dg nyder eders gyldne Kaar;
Trods det bedragelige Skin er I,
Langt lykkeligere og klogere end vi.

R a h b e t.

M y r o n s R o e .

Du Hyrde, lad mig staae i Nøe,
Dg staae ei efter mig,
Ehi jeg er Kunstner Myrons Roe,
Dg følger ei med dig.

M a h b e t .

Efter Anaëron.

Horn gav Naturen Dvæget,
 Og Hesten raske Fødder,
 Og Haren gav den Snarhed,
 Og Løven stærke Tænder,
 Og Fiskene at svømme,
 Og Fuglene at flyve,
 Og Manden gav den Klogskab,
 Hvad havde den tilbage
 At give Qvinden? Skionhed,
 I Stedet for al Glavind,
 For Pile, Sværd, og Skjolde;
 Thi Ild, og Sværd, og Styrke
 Kan Skionhed overvinde.

St a h b e t.

S a n g,

Den 15. September 1789.

Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden
 At see et Glimt af sin Saligheds Glands;
 I Tidellers Uveir og Modgangens Torden
 Dens Straale fortrylled' hans henrykte Sands;
 Et Rummer afbred hans Enfsaligheds Riede,
 Og hurtig hans frydfulde Dage henglede
 I smilende Gratiers yndige Dands.

C h o r.

Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden
 At see et Glimt af sin Saligheds Glands.

En Engel, en kærlig Pedsager den sendte
 Herved, og tillod ham at falde den sin;
 Dens Klogskab hver Hindring paa Veien afvendte;
 Dens Blidhed med Roser bestrøede hans Trin.
 Kan Himmelen skænke en Dødelig mere?
 Men du skal, o Ven! den Lyksalige være;
 Thi Himmelen's herligste Gave blev din.

C h o r.

En Engel, en kærlig Pedsager den sendte
 Herved, og tillod dig at falde den din.

W a l m u e n.

En lille Pige løb omkring
 I blandt de mange rare Ting
 I hendes Faders Urtebed
 Og skued' Floras Herlighed.

Snart faldt en Stotte, hvid som Sne,
 Den lille Slut i Pinene,
 Og smukke Urtepotter stod
 Ved hvert et Trin, om hendes Fod.

Snart Gange med Bestindigt Sand,
 Snart Instarterrets malte Rand
 Tildrog sig hendes Nøjsomhed,
 Som dog blev ikke længe ved.

Nu Naden kom til Blomsterne,
 Hvor tusind' Farver spillede,
 I ordentlig Norden bragt,
 Ved Floras egen Erhæmragt.

Hvor de er smukke! raabte hun
 Jeg een vil vælge. — Skade kun,
 Jeg veed ei hvad jeg vælge skal
 Blandt disse Blomsters store Tal.

Hun først gik til Tulipen hen,
 Men vendte hastig om igien;
 Det Blomst, hun sagde, vel er smukt,
 Men Skade, det har ingen Lugt.

En Natfiol beskeden laae
 Ved hendes Fod, og hun den saae;
 Det Blomst, hun sagde, vel har Lugt,
 Men Skade, det er ikke smukt.

En Gyldenløk, hvis gule Top
 En Strøm af Umbra sendte op,
 Hun strax forlod. Jeg taer ei dig,
 Du lugter alt for stærkt for mig.

Det Rosen ikke bedre gif;
 Sin Dom og Hyacinthen fik;
 Lerkei og Iris og Jonqvil
 Fik hver hvad Dagen hørte til.

Som hun tvivlraadig banked' om,
 Det ubeleiligen der kom
 En Diener, inviterende
 Den lille Slut til sit Diner.

O, Klokken er ei eet endnu,
 Jeg kan vel bie lidt endnu.
 Jo, den er to, paa lidet nær,
 Og Maden alt paa Bordet er.

Hun da et grimme Hastverk fik,
 Knap havde hun et Dieblif
 Til det, som i den halve Dag
 Var hende ei saa let en Sag.

Hvad gjorde hun? Det andre gør,
 Som alt for længe vrage tør.
 Naar alt det Gode vraget er,
 Saa vælger man blandt Levninger.

Gudhyle i søvrig Atmosphær'
 En Valmue stod hende nær,
 Som Affum plantet i en Krog;
 Den saae vor Glut, og hun den tog.

E. D.

Til —

Falsk og fngtig er al Jordens Glæde,
 Winterdagens korte Soelkin liig,
 Naar du tryg paa Roser troer at træde,
 Torne brnde frem og saare dig.
 Lykken er en Hofmand; naar den smiler,
 Mener den det sikkert ondt med dig.
 Og hvo i dens Favn sit Hoved hviler,
 Er det første Offer for dens Svig.
 Rækker Xren dig sit Honningbæger,
 O da tøm det ei, men smag det kun,
 Thi et Nip deraf som Nectar qvæger,
 Men der ligger Gift paa Bægrets Bund.
 Rosenkrandses Venkabs Aand fremtræder,
 Ung og skøn og blid som Baarens Gud,
 Under hvert hans Fied fremblomstre Glæder,
 — Skæde, Blomster gaae saa hastig ud.

Den, som Himlen gav en huld Veninde,
 Han har Frnd i hendes smine Favn,
 Han kan trodse Enffens Hvirvelvinde,
 Tryk i denne troe og glade Havn.
 Daarer's Noes og Ondskab's Dadel svinde
 Vort for ham, som Sne for Solens Magt;
 Thi han seer, han hører sin Veninde;
 Kan han da paa hine give Agt?
 Aldrig hendes Venfkab ham undfalder:
 Tiden styrker det med kærlig Haand
 Og hvert elsket Barn, de favne, kalder
 Dobbelt Dmhed frem i begges Land!
 Og den kan kun nyde disse Glæder,
 Denne Frnd for Daaren er for reen!
 Dnrebare! den blev skænket eder!
 Eier, nyder, og erkjender den!

A h b e t.

Tordenstiold.

„Han, som til Søes bestandig overvandt,

„Eil Lands i første Kamp sin Grav uhældig sandt;

„Hvorfor“ saa raabte Skialden Skrivers

Med sand poetisk Iver,

„Hvorfor blev Havet ei din værdig? Banemand?“ —

- Han synger Tordenstiold, og — Helten dør i Vand.

Til
en Veninde.

(Efter det Græske.)

Frgt ei den kolde Alders Haand!
Ei ældeß Gratier, Veninde!
Om Kindens Roser end engang forsvinde;
Dog blomstrer evig stant dit Hierte og din Aand.

K a h b e k.

Hestenes Rigsdag.

(Efter Gay.)

En ung og vældig Hingst, som gik
 Paa Græs blandt mange sine Lige,
 Iblandt dem Oprørs;Land oppustet fik,
 Man Mytterier saae sig giennem Dalen snige;
 Snart samlede en talrig Herredag
 Om denne Statens store Sag.
 Bort Plag, hvis Die gnistrede af Brede,
 Stolt af sin Styrke og sin Ungdoms Ild,
 Saaes hastig for de andre frem at træde,
 Og tale dem saaledes til:

I Guder! hvor fornedret er vor Slægt,
 Medboiet under Sorgs og Trældoms Vægt,
 Om vore Fædre end bar Nag, skal vi
 Derfor vansmægte i et skændigt Slaverie?

O Benner! eders Styrke overveier,
 Alt bynde Vænger er den hæderligste Seier,
 Hvor tung er ei den gyldne Karm at age!
 O, Mandens Hovmod vores Ekiændsæl er;
 Mon vi til daglig Trældom sattes her,
 Og skabtes blot for tunge Ploug at drage,
 At svede under stolte Skaberækker,
 Og sæbe os ihjel paa Bognmands-Pækker?
 Og hvor er ei de stakkels Tobeen svage!
 Hvad Styrke er ei samlet her hos os!
 Skal alt mit Mod, min Harm, min Trods
 Sig blot i Skum paa Bidsælet udgyde?
 Skal stolte Mand da trone paa min Bag,
 Min Side bløde af hans Sporer's Slag?
 Afvoend det, milde Himmel! Lad os bynde
 Bort Nag, og føle vore Raar, vor Skam.
 Lad Mennesket først giøre Løven tam,
 Og lad den vilde Tiger hylde ham;
 Hvis ei, da lever frie, som de, i Skovens Favn,
 Og lad ham zittre ved vort blotte Navn.

Den hele Herredag besieltes af hans Gld,
 Og vrinsked' ham eenstemmigt Biefald til,
 Da med adstadig Skridt en gammel Hingst stod frem,
 Af Aar og lang Erfaring flog,
 Rundt om han tankefulde Pine slog,
 Til sidst vor Nestor saa tiltalte dem :

Da jeg var ung og stærk som J,
 Jeg kiendte og det tunge Slaverie,
 Nu Manden takfuld for dums Gld paa skienner,
 Med denne vide Græsgang han den lønner,
 Jeg under Aarets Grøde blidt i Fred,
 Min gamle Alders Lod er Rolighed.
 Vel sandt, vi laane Manden vores Styrke,
 Og hjælpe ham sin Jord at dyrke,
 Men deler han ei ærlig vores Gld,
 Og det til hver en Aarets Tid.
 For os han bærer Dagens Last og Sved,
 At værne os mod Lustens Umildhed
 Saa mange tusind' Bygninger fremstaae ;
 Han til vor Winterforraad Høe maane staae,

For os maae Manden harve, rispe, pløie,
Og hvis vi dese maae hans Noie,
Vi i dens Løn vor Part og faae.
Det ene Dyr er skabt at staae det andet bi,
Vi ere samtlig Fed i samme store Kiede;
Og, mine Brødre! hvorfor vil da vi
Ei og til vore Pligter være rede?
Oprøret stillede; det unge Plag
Tog, som dets Fædre, Nytter paa sin Bag.

Na h b e f.

W i s e.

Lad mildsyge Daarer bagtale vor Jord!
Den er langt fra ikke saa slem som man troer,
Thi spire end hist og her Tornene frem,
Da smile de prægtigste Roser blandt dem;
Og Sagen er kun, som vor Wessel har sagt:
Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!
At Hofmænd os svige med guldene Ord,
Det volder man selv, som de Rørkæppe troer,
En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
Som aldrig hengivne Clienter undfaldd.
Hr. Bacchus han er min Patron og Moecen,
Han lover mig Glæde og skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Tosser ham troe,
 De Stakler maae gierne miskiende mit Værd,
 Naar kun mine Venner beholde mig fiær;
 Alt elkes af dem er min Stolthed og Inst,
 Gødt svinder al Kummer ved vennehuldt Bryst.

Naar Inffens Gudinde er grusom og vred,
 For Kiærligheds-Altare knæler jeg ned,
 Og lønner min Donna mig om med et Smil,
 Maae kun Frue Fortuna see suurt om hun vil.
 Et Ryg gior mig mægtig, Inffsalig og riig,
 Og Jordens Monarcher er Smaaefolk mod mig.

Det være en Tosse, som laster vor Jord,
 Saalænge den vægende Drue der groer,
 Saalænge ei Venfkab iblandt os doer ud,
 Og Pigerne lude den vingede Gud.

Saa fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens og Venfkabs og Kiærligheds Skaal!

R a h b e k.

Efter Quinault.

Den muntre Zephyr taug, opmærksom Bølgen herte,
 Da Nympfen evig Elskov tilsvor mig;
 Men lette Zephyr, snare Bølge førte
 Snart hendes Eed og Elskov bort med sig.

K a h b e t.

Francesco og Laura.

(Efter det Endſke.)

Laura.

Min elſkte Ven! lad af at græde!
 Gjør ikke Døden tung for mig,
 Hvis kun en anden elſkte dig
 Som jeg, da døde jeg med Glæde.

Francesco.

O Laura! hvad kan du begjære?
 Du glemmer, jeg har elſket dig;
 Naar Laura ei kan elſke mig,
 Da vil jeg ikke elſkes mere.

It a h b e k.

 Til

min Ven

Jacob Mandix,

 den 6. Junii 1789.

Er Kiærligheds den høie, blide Glæde
 Bestemt til Æn for Venkabs varme-Dyrker,
 Da bier dig, o Ven! et sieldent Held!
 Ei kiender jeg den Wædle, som Alfader
 Har skienket dig til Trost i Livets Vandring;
 Men dette veed jeg, at ei Guld, ei Rang,
 Kun Dyd og Vid en Siæl som din kan frængste,
 At huuslig Lyst er dine Puskers Maal,
 Og at kun den er reen og sand og varig.
 Men, naar du, Ven! af Elskovs Haand modtager

Din Dnds, din Glids, din Nøisomheds Belønning,
D glem da ei (min Bøn du villig hører;
Thi stort og aabent er dit ømme Herte)
Glem ei den Fryd, es Venskab tidt har skænket,
Dg elsk din Ven, som sønlig takker Himlen
Fordi han deelte denne Fryd med dig!

R i b e r.

S a n g.

Sage, hvo vil, efter Daarernes Glæder,
 Farvede Bøbler forsøre ei os;
 Eene den Lykke, som Dunden bereder,
 Tidens fortærende Magt byder Trods.
 Kun Venkabs, og Kiærligheds Glæde bestaaer,
 Og voxer og styrkes ved flygtende Aar!

- Den, som Alfader vil naadlig velsigne,
 Gav han en Hustru til Glæde, og Held,
 Pnladis Venkabs er intet at ligne
 Mod en Venindes deeltagende Siæl.
 Hvo elsker, og elkes, har Himmelen her,
 Erkiender sin Himmel, og gjør sig den værd.

Selv i de Taarer, som samlede fælde,
Finder man Sødhed ved kærlike Bryst!
O! men hvor sødt, og hvor himmelsk at hinde
Hevnet sit Værk i sin Elskedes Lyst!
Den Fryd er, som Himmelen, 'varig og skøn,
Som Himmelen er den kun Værdiges Løn.

Tiden forøger hans Elskov og Glæder,
Lærer ham bedre hans Elskedes Værd;
Lindrede Sorger, forfødede Glæder,
Gjør ham hans Vennevis tusindfold kær!
Hans Himmel ved Døden end ei svinder hen,
Hist finder han hende og Himlen igjen.

A h b e t .

Til

Wilhelmine.

(Impromptu.)*

Naar Amor nu og da med Jordens Søner spoger,
 Ved evig Spas og Leeg tilsidst han kieder sig;
 Men naar han falder paa at moroe sig med mig,
 Er ingen Ende paa hans Løier.

Nys blæste jeg ad Sorg, og loe ad Elskovs Pine,
 Og næred' i min Barm en reen og varig Frost,
 Da førte Skæbnen dig, o skønne Wilhelmine!
 Og al din Indighed herhid med Hollands Post.
 Før mødte Glæden mig i Marken og i Lunden,
 Ved Aftenpiben og i Armen af en Ven;
 Men see! du kom — og Piben faldt af Munden,
 Fornuft og Venskab svandt! — dit Billed stod igien.

G 4

Hvi

*) Forfatteren havde fra en competent Haand faaet Ansviisning paa et halvt Dofin Kasse, og da samme ikke i rette Tid bleve udbetalte, saa fremkom i en Hast følgende Elegie.

Hvi skienkte Skiebnen dig det skionne, blanke Øie,
Der blander Lidenſkab og Wiisdom i dit Smil?
Hvi gav den dig den lille Lydske Troie,
Som tændte i ſaa mangen Elſker Jld?
Hvi gav den dig de mørkebrune Pokker,
Som om din Hals ſaa frit udbrede ſig?
Tilgiv min Uerlighed! — jeg troer at Pokker
Har ſkabt dem for at plage mig.
Og for ſin Kalk til Manden fuld at maale,
Han underſøgte grumt min ſørſte Skiodelyſt;
Strax ſtaf han ondſkabsfuld med ſtore Knappenaale
Et ſyvfold Dække om dit inſſelige Brnyſt.
Men det, ſom meer end alt mig draber,
Og ſom min Død tidobbelt bitter gjør;
Til gav man mig Adviſ paa dine ſmukke Læber,
Men aldrig ſaae jeg prompt Honour.

T a n k e r

p a a

Nytaars-Dags Morgen ved Solens Dpgang.

Nattens dunkle Skygger vige,
 Smelte skiont blandt Lyset hen;
 Længselfulde Sukke stige
 Med dets Smil mod Himmelen:
 Bag dets gyldne Straaler skuer
 Skabnens stærke Engel ned,
 Af hans klare Pine luer
 Kun Betsignelse og Fred.
 Haab og uvant Glæde stæler
 Sig i Armod's Hytte ned;
 Dnden smiler, — Lasten knæler
 Almagt! for din Throne ned.
 Rosen liig, ved Solens Barme

Borte jeg i Glædens Arme,
Blomstrende og blid som den,
Baklede den spæde Stengel,
Sendte du din gode Engel
For at støtte den igien.
Vel udbrød din grumme Torden,
Slog den spæde Blomst til Jorden,
Rev dens friske Blade af;
Men igiennem Himlens Lue.
Kan jeg uforsædet sse
Mod den dunkle, stille Grav.
Kan jeg vel, o Ewigheie!
See dig rædsom, see dig vred,
Skjont mit bange, svage Die
Læber sig i Dunkelhed?
Livets Glimmer Daaren blænder,
Døden strækker Lastens Søn;
Evide! i dine Hænder
Er min Skæbne altid sion.

W u g g e v i s e .

Stille, søde Pige!

Smil igien til, mig!

Kongens hele Rige

Tog jeg ei for dig.

Naar du kun ei græder,

Er jeg riig som han;

Naar dit Smil mig glæder,

Har jeg meer end han.

Eil at tage vare

Paa saa kjær en Skat,

Bogte dig for Fare,

Blev din Moder sat.

Dette kære Leie

Jeg forlader ei;

Kunde nogen pleje

Dig saa godt som jeg?

Naar

Maar du først kan skienne,
Hvem din Moder er,
Skal dit Smil belønne
Al den Sorg, jeg bær;
Skal min egen Pige
Kalde mig ved Navn,
Moder, Moder! sig.
O hvor sødt et Navn!

• P l u m .

Bed

Frue Majorinde
Moldrup's Død.

Blid Naturen al sin Kraft anvendte
 For at skabe Bid og Yndighed;
 Mesterstøkket Muserne fuldendte,
 Som den herlig havde skilt sig ved;
 Og saa tidlig moden til det Bedre,
 Flere Har hun ei behøved' her;
 Men vi ville hendes Minde hædre:
 Det de blide Dunders Minde er.

Æ.

Wife.

B i s e .

(Efter det Endſke.)

Den hele Landsbne samler ſig
Til Gilde, Dands og Glæde,
Enhver er glad, men eene mig
Kan intet mere glæde.

Forbi for mig er Dands og Leeg,
Al Glædſkab jeg forſager,
Dg Spil og Dandsen hader jeg,
Dg heller eensom flager.

==

Thi æ! min Hanne fattes mig;
Jeg kan ei glemme hende,
Jeg veed for vel, hvor jeg var riig,
Den Gang jeg havde hende.

Hun var uskyldig, god og huld,
Og hendes fromme Hierte
Var reent som tregang' luttret Guld,
Og ømt ved andres Smerte.

Og hendes Øine var saa blaae,
De var saa eiegode.
Enhver i dem saa klarlig saae
Hvad der i Hiertet boede.

Jeg blev saa underlig derved,
Saa tidt de paa mig hvilte,
Og slog paa Timen mine ned,
Naar Hanne til mig smilte.

Hvor glade var vi begge to
Til sidste Maidags Gilde,
Vi dansede, spøjte, sang og loe,
Og glemte, det blev silde.

Saa sprang hun op, og bad god Nat,
Og saae paa mig, og smilte,
Bandt grønne Baand omkring min Hat,
Og skielmsk bort fra mig ilte.

Men snart jeg hentede hende ind,
Og kyskede den hulde,
Saa lidet randt det mig i Sind,
Saa snart jeg sørge skulde.

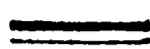
Farvel mit kære grønne Baand,
Dig jeg ei meer skal bære,
Men jeg dig fik af Hannes Haand,
Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Ophang til Hannes Minde;
 Ved Sørgekranseis Side jeg
 Min Hannes Naand vil binde.

Og sidde lige over for,
 Og see saa tidt paa eder,
 Og tænke paa min Hannemoer,
 Og mine tabte Glæder.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
 Jeg til mit Livsted kaarer,
 Tidt stæler mig til Hannes Grav
 Og væder den med Taarer.

Og Blomster vil jeg strøe derpaa,
 Og til min Hannes Ere
 Et Kors skal midt paa Graven staa,
 Hvorpaa jeg Vers vil skrive.

Lil Gud engang forbarmer sig,
Dg mine Suf bønhører,
Dg bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne fører.

N a h b e k .

Selskabsfang.

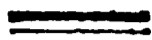
Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae;
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Vise spare paa.
De fleste paa Jorden er' Daarer
De bortedste Tiden paa Fias;
Den bedre Deel jeg mig udfaarer,
Og bruger mig her ved mit Glas.

' Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae;
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Vise spare paa.
Men søg ei den Viisdom i Bøger,
Du læser dig galere der;
Nei, jeg den i Flaskerne søger,
Vor Vibe han fandt den jo her.

Snart bortile Livets Dage,
De i Glæde nydes maae;
Hvad man ei kan faae tilbage,
Maae den Vise spare paa.
Lad andre om Jorden omfare
Og spille paa Reisen sin Tid.
Vi lade, for Tiden at spare,
Os Vinene bringe herhid.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 En anden sin Fryd deri sætter
 At vogte paa Stjernernes Gang,
 Bortgaber de kostbare Nætter,
 Vi nyde ved Spøg og ved Sang.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 Med Græsk og Latin mig at bryde,
 Det Indfald jeg ingentid faaer;
 Min Viintapper-Dreng er en Jyde,
 Min Donna vort Moerdsmaal forstaaer.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Bise spare paa.
 Historier lære vi ikke,
 De er jo kun lidet at troe;
 Vi heller vil lære at drikke,
 I Wiin skal jo Sandheden boe.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Bise spare paa.
 Naar eengang vort Liv sig bortsviger,
 Vi have den Trøst i vor Grav,
 Hos Binen og Bønner og Piger,
 Vi ærlig tog Nytte deraf.

N a h b e k .

E p i l o g,

(holdet paa et privat Theater, ved Dødsens Slutning, efter
en Forestilling af den honette Ambition, ved Jeronimus.)

„Hvad? har Jeronimus end meer at snakke?“

Ja Venner! kun en lille ndmygst Bøn;

Et venligt: Vær saa god, og tag til Takke

Med ringe Maaltid! — Her staaer jeg en Fion;

Nu er jeg vis paa, at de alle tænke

Paa Dnrekollerten, og spørge mig,

Om ikke Arv skal komme ind og skænke?

Nei Venner! Scenen har forandret sig.

Mundvenner, og Patroner, og Klienter

Eracterer man som I nu nyelig saae,

Og leer dem ud, med frelst Samvittighed, og venter,

At de ved deres Vært gjør ligesaa.

Paa daglig Kost man sande Venner byder,

Et venligt Ansigt er den bedste Ret,
Den gode Billie ringe Maaltid fryder,
Dg noisomt Vennefind forsøder det.

J saae det, Venner! J, som ofte nede
Vor tarvelige Kost med Vennefind,
Som glemte tidt vor svage Evnes Brøde,
Dg mindtes Billien, som bød eder ind.
Med Sønens Fart bortile Somrens Dage,
Dg atter Vintren os skal samle her,
D vil J da igien med os til Takke tage? —
J vil! thi Venskab vores Talsmand er.

D a h b e k.

F a b e l.

(Efter Hagedorn.)

Paa Løden Vagt en gammel Hane stod,
 Hr. Mikkel kom, med hurtig Fod,
 Og sagde: "Gael engang; thi jeg bebuder Glæde.
 Af Evdragt Dyrene er' fiede,
 Og overalt er Fred. I alle Ræves Navn
 Bebuder jeg dig den. Kom Ven! Kom i min Favn!
 Hvi seer du saa omkring?" — "Det er vor Gaardhund Snap."
 Nu Mikkel tog til Beens. "Men hvorfor leber du?"
 "D intet! bedste Ven!" var Rævens Svar:
 Alting sin Nigtighed med Freden har;
 Men, sandt at sige, troer jeg knap,
 Alt den er Snap.
 Bekjendt endnu."

R a h b e l.

Wandrerens og Duen.

(Efter Gleim.)

Wandrerens.

Du stakkels Due! hvorfor er din Klage?

Duen.

En grusom Jæger fød min Mage,
Som ham dog intet havde giort.

Wandrerens.

Saa skynd dig, Arme! skynd dig bort!
Thi kommer Jægeren tilbage,
Med samme Flint han dræber dig.

Duen.

Gjør han det ei, saa dræber Sorgen mig.

Na h b e f.

Zil

R i t t y .

(Ved hendes Afreise til Norge.)

Egn, bekiendt af Dyd og Vælde,

Fra hvis høie Marmorfelde

Ofte gienlød Venfjabs Navn!

Favner Herthas ædle Datter,

Under hende og erstatter

Fødelands og Venners Savn.

Muntre Bække, lette Strømme,

Hvor min første Ungdoms Drømme

Elumred' hen saa mangen Gang,

Misler Frnd for min Veninde!

Dyser hver et dunkelt Minde

Ind ved eders Buggesang.

Intet

Intet Blik mod Danmarks Rige
 Vække dig, min ædle Pige!

Til Tungfindighed igien.

Lad forsvunden Kummer hvile,
 Skue Naturens blide Smile,

Dg vær glad og fro som den!

Følelsernes skionne Kilder,
 Siælens Speil, som trolig bilder

Hiertets Kummer — Sindets Fred,

Skænk et Smil til Jordens Daarer,

Dg lad eders omme Taarer

Være Venskab helliged'!

Naar da tidt dit faldte Nie
 Skuer ned fra Nordens Høie

Mod det blide Danien,

Lad, o elskede Veninde!

Dg en venlig Taare rinde

For din efterladte Ven.

Z i l

W i l h e l m i n e .

(S hendes Stambog, da hun forlod Danmark.)

Erbødigt Promemoria!

E t Malerie af Hjertens Frnd,

Som Norge skianke vil din Dnd,

Du her, min Moer! forgiæves søger;

Langt mindre vil det skikke sig

Ifald jeg vilde skildre dig,

Thi dertil horte tykke Bøger.

At male dig mit eget Bid,

Dertil udfordres megen Tid,

Og maaskee flere Haar om Hagen;

Men da du selv har god Forstand,

Saa vil du see omtrent hvordan

Det staaer imellem mig og Emagen.

At tomme her min hele Graad,
 Det vilde giøre Bogen vaad,
 Og fælde Bladene med Pletter;
 Saa tag da, Kiære! i dets Sted
 En ret oprigtig Værdom med
 Fra en dig høistforbunden Fætter.

Du altsaa vide maae, Madam!
 I Norge der er koldt som Skam,
 Det fryser stundom saa det knager;
 Thi om en Normand gjør dig viis,
 At det forlorne Paradiis
 Er der, saa viid, han dig bedrager.

Ifald du nu ei elsker Kuld,
 Kast Silken bort, klæd dig i Uld;
 Dog viid: udvortes Tugt jeg lover!
 Til Herrens Tempel skal du gaae
 Med tykke Indestromper paa,
 Og Silkestromper uden over.

Din Hals du vel tildække bør,
Tag dig et Klædebon af Hør,
Dg staae derpaa en dobbelt Knude,
Det conserverer for Chatar,
Dg det som endnu bedre var,
Det holder lystent Pje ude.

LuE varfom allevegne til,
Hvor Trækvind sig indsnige vil,
Som kom directe hid fra Norden.
Ifald du lyder disse Bud,
Saa skal du holde længe ud,
Dg leve lykkelig paa Jorden.

Maante til Philet.

(Indsluttet i en Bog, som han modtog af hendes egen Haand.)

Hvi lader du forgæves Sufke stige
Eil Himlen, som ei hører dig?
Du kaldte mig saa tidt en himmelsk Pige,
Hvi vender du da ei dit Suf til mig?
O vilde Skæbnen mig dog engang kienke
Eit Almagts Bliv til Held for dig;
Troer du Philet, jeg skulde mig betænke
At sige — Ja — bliv Edle lykkelig!

M u r e r s a n g e .

I.

Med Lynets Flugt vor Tid forsvinder,

Den falder ingen Magt igien,

Den Vise kun dens Binger binder,

Han nnder og anvender den.

Held den, som prnder sine Dage

Med nndt og med udbredet Held,

Som vælger sine Glæder vel,

Og bærer Byrder uden Klage;

Han med sig selv fornøiet er,

Naar han sit Dagværk overseer.

Til dette Held os Vi at lære
Vor Orden blev fra Himlen sendt!
Os giver Dyden Held og Ære,
Al anden er os ubekendt.
Vor Orden lærer os at finde
I Dyden selv dens bedste Ven,
Og ingen Lykke stor og skøn,
Som kun ved Laster var at vinde;
Den affne vi, og hne hver,
Som har en saadan Lykke fiar.

Her Daarskab laante Glimmer tabt,
Dens falske Nimbus svinder hen,
Det rene Lys, som Wiisdom skaber,
Fordunkler, qvæler, dræber den!
Ei kunne Byrd, ei Rang, ei Skatte
Opheie en uværdig her;
Hver gielder kun, hvad han er værd,
Hvad Præg end Lykken paa ham satte
Held den, der findes ei for let,
Naar Wiisdom veier Mennesket!

O stor og herlig er den Tanke :

Paa dig er Bises Blik henvendt,

Nov ei blandt Laster at omvanke,

Hvert Skridt, du gjør, er dem bekiendt.

Troe ei at kiøbe eller snige

Dig Biisdoms Altar nærmere!

Ehi kun de sande Murere

Det naae, hvorefter alle hige!

Hvo giennem Ondens Tempel kom,

Ham aabnes kun vor Helligdom!

II.

Held den, som vil en Murer være,
Ei nøiet med at hedde det!
Ehi ham gjør eene Navnet Ere,
Som ved sin Vandel hædrer det!

Han søger kun det sande Store,
Dg Wiisdoms høie Glæder her,
Den Eed, vi Brødre! Dunden svore,
Er ham ubrødelig og fier!

Kiær er ham Kieden, som ei knytter
Blot Haand i Haand, men Siæl til Siæl!
Dg paa vor Ordens faste Støtter
Grundfæster han sit vise Held!

Han føler, at den sande Ære

I Dydens Fied gaaer evig frem;

Han Perus Skatte ei er fiære,

Hvis han skal eene nyde dem!

Han føler, Wiisdoms rette Sæde

Ei Hiernen, men vort Hjarde er,

At den og Dyd er eet med Glæde;

Den Glæde Mureren har fiær!

Saa ere Ordnenes ægte Søner,

Det er det sande Murerie,

Dg herligt er det Held, der lønner

Hver, som indviedes deri.

Som Aftnens milde Rødme svinde

Hans skyldfrie Dage blide hen!

Med Frnd han Solen seer oprinde,

Med Frnd at dale ned igien.

Glad han fremfarne Dage tænker,
Han Dyden dem opofret har,
Og de, ham end vor Mester skænker,
Skal blive, som de andre var!

Kun denne kan det Navn fortjene,
Hvorned saa mange smigre sig;
Den sande ægte Murer ene
Er god, og viis, og lykkelig!

III.

Ælfste Brøders Kred, blandt festlig skionne Glæder

Blev denne Aften endt!

Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,

Har aldrig Daaren kiendt!

Thi ei Bacchanters Skrig, ei Daarffabs Kaade Latter

Er Fryd for Ordnenes Son,

Nei majestætisk mild vor Fryd er Wiisdoms Datter,

Dg som dens Moder skion.

D gid vi ofte her maae samles dydig glade

I om Fortrolighed!

Dg aldrig dette Sted ubedrede forlade,

Men mindes varmt vor Eed!

Dg bedre Brødre, Mænd, og bedre Statens Søner,

Dg bedre Mennesker

Forlade Alteret, thi da skal hver, som skønner,

Saae vores Orden kær!

Dg hvis den Time staaer, den ægte Murer tænker

Med glad Erbødighed,

Hvis Døden een af os sin Glædeskaal skænker,

Han døe med Dydens Fred!

Dg gid den Evige, vor Mester i det Høie,

Han finde Lyset værd!

Han skue henrykt da med usformøket Die,

Det vi kun skimte her!

Men vor den bedste Tak for de os undte Glæder

Er varm Medlidenhed!

O mangan Broder nu med bitre Taare væder

Det haarde Leiested!

Den Glade, som urert kan mindes, Brødre lide,

Hans Frnd forbandet er!

Forbandet være han, om fræk han turde sidde

Blandt Ordnenes Sønner her!

Maar med en ædel Daad en Murer Dagen ender,

Ham sød hans Hvile er!

Vi broderligen nu hinanden give Hænder;

Det høie Midnat er!

A a h b e t.

Eil

Hr. Professor Adler,

(i Anledning af hans Søns Død den 10. October 1789.)

Sødt i Dødens fredelige Slummer

Sank din Yndling ned.

Verdens Flitter, Ondskab, Falskhed, Rummer

Bryder ei hans Fred.

Skyldfri han sin Bane nu betræder,

O hans Lod er skion!

Den Allgode selv til Himlens Glæder

Danner nu din Søn.

Du, som præger Dyden. i hvert Hierte,
Ømt og broderlig!
Dydens Fader lindre skal din Smerte,
Han skal trøste dig.

D i b e r.

Forbøn for Afdøde.

Være Fred med alle Siæle,
Som sig længe maatte quæle!

Deres tunge Vandrestav
Hviler nu i stillen Grav,
Aft, tilsidst de foere heden —
Over Alle hvile Freden!

Alle, som her eene vare,
Eene Livets Byrde bare;
Ingen Ven, af ingen Brud
Hjalp dem holde Livet ud;
De, forladte, foere heden —
Over Alle hvile Freden!

Og saa de, der saae dem Alle,
 Som dem vare Kiære, falde
 Ned i Gravens mulmed' Skjød;
 Og hvis Jammer længe lød;
 Seent, æt seent de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, hvis senderbrudte Hierte
 Leed forkastet Elskovs Smerte,
 Og i deres Siælevee
 Aldrig fandt en Dvæge se;
 Æt, tilsidst de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Dvinderne, hvis Graad forborgen
 Daglig henflød over Sorgen,
 Som en Mage, grum og vild,
 Gav en daglig Næring til;
 Æt, tilsidst de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Og saa hver, som for at gavne
 Gierne vilde Glæden savne;
 Men som miskiendt og forhadt
 Trækkede i Storm og Nat;
 Sukkende de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, som stedse maatte lide,
 Idelig mod Skiæbnen stride;
 Rues ned af Mangelen,
 Og af Sygdom tæres hen;
 Grædende de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

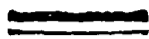
De, som af en Krigerfare,
 Skient de værgeløse vare.
 Styrtes af Bidskab ned
 I en dyb Elendighed;
 Jamrende de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Ogsaa de, der sig med Sukke
 Maatte under Aaget bukke,
 Deres Frihed blev et Ran
 Af en følesløs Tyrann.

Af, tilsidst de foere heden —
 Over Alle hvile Freden !

De, som mod en grusom Skiebne
 Bilde sig med Dolken væbne,
 Og befrie med blodig Haand
 Selv fra Fængslet deres Vand ;
 Knurrende de foere heden —
 Over alle hvile Freden !

Ogsaa de Ulykkelige,
 Som sig lod' af Vren svige,
 At de styrtedes, et Rov,
 Af! for Evetamps Morderlov ;
 Skrækkelig de foere heden —
 Over Alle hvile Freden !

Hvo sig lod af Lasten blinde,
 Ikke kunde Skionhed finde
 I den rene Hjertets Dyd;
 Af de savnte megen Fryd!
 Uden Haab de foere heden —
 Over alle hvile Freden!

Og saa de, som Dyden kiendte,
 Tidt til den tilbagevendte,
 Skiont sig deres Fodder ei
 Stedse holdt fra Lastens Bei;
 Eviolende de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Og de Faa, som gik de trange
 Dydens moiefulde Gange;
 Som forfulgtes hart med Spot,
 Og for Ondt dog gave Godt.
 Af, tilsidst de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De sig vilde ei tilståde
 Dette Livs den megen Glæde;
 Piintes under Slaverie
 Af despotisk Sværmerie;
 Engstede de føere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, som Sandheds Spor forfulgte,
 Sandheds, som sig stedse dulgte;
 Deres Vej i vildsom Prøf
 Var saa møiefuld og mørk;
 Modige de føere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Være Fred med alle Siæle,
 Som sig længe maatte quæle!
 Deres tunge Wandrestav
 Hviler nu i stillen Grav;
 Af tilsidst de føere heden —
 Over alle hvile Freden!

E i l

F o r f a t t e r e n
af
D a m o n o g P y t h i a s.

Ærligt Venſkab nu omſtunder
Mage til Fugl Phœnix er,
Begge er' Naturens Under,
Skade, man dem aldrig ſeer;
Dg du os indbilde vil,
Slikt, i Syrakus var til?

Naar din Theſta og Dione
Dele Mænds Landſngtighed,
En nymodens Brud og Kone
Bedre ſig at trøſte veed,
Hines Elſkov er romanſk,
Dg her lever man paa Franſk.

Mænd,

Mænd, der elsk^{er} Land og Konge,
 Har du Patrioter troet,
 Fræk oprorisk Månd og Tunge
 Udgjør vor Tids Patriot;
 Og du ei begiere kan,
 Ham Philisto skal staae an.

At forgude Tyrstens Dyr,
 Naar man derved seer sit Spil,
 Brændemærke selv hans Dyr,
 Faar man ei alt hvad man vil,
 Det er sine Hofmands Lov,
 Hvor er den Damocles grov!

Dog ei Jubelskriig af Daarer
 Edle Digter vinde vil;
 Dens Bisfald, Omheds Daarer
 Er den Bøn, han beiler til!
 Edle Digter! du den vandt,
 Og dens fulde Skionhed fandt!

Nordahl Bruns og Ewalds Sæde

Alt for længe ledigt stod ;

Ewalds Ben ! iil at beklæde

Pladsen, han dig efterlod !

Selv han rækker dig en Krands,

Ewig grønne den, som hans !

St a h b e t .

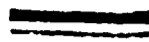

 B i s e .

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil,
 Den blinde Gudinde den beile de til;
 Een ønsker sig riig, og een ønsker sig stor;
 Mon Rigdom og Høihed har saadant et Bord?

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
 Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min!
 Paa Bordet hans Rok snese Rætter har læbt,
 Og hos staaer hans Doctor, og skriver Recept.

De Høflere myldre som Myrer om ham,
 Og mangen en Naade, saa stout, og saa stram;
 De søge om Glæde, og finde den ei!
 Thi Riedsomhed staaer bag hver Stoel som Lakei.

Til blinde Gudinder maae beile, hvem vil;
Den, jeg skal tilbede, maae see, og see mild.
Min Wiin er min Niigdom, vort Venfkab min Rang,
Mit Maaltid maae krydres med Spøg og med Sang!

Til Glæde! til Glæde! saa hedder det her!
Og Glæde og Wiisdom det felfsamme er!
Saa fylder da Glasset til skummende Maal!
I Glæde! I Wiise! I Venner! Jer Staal!

St a h b e k.

Brændbar Luft.

Den Sandhed, troer jeg, nægter ingen,
 At ær inflammabilis er Tingen,
 Som driver Luftmaskinerne.
 Til Gavn for Aerostatikerne
 Jeg derfor længe dybt har grundet
 Paa nye Methoder til at samle den,
 Og glæd dig, du Montgolfierers Ven!
 De Wises Steen jeg lykkelig har fundet.
 Held mig, jeg først paa denne Tanke faldt!
 I Stares Bærter jeg heel tydelig kan minde,
 Der Luft i svære Mængde findes,
 Og saare brændbart er det alt.

N i b e r.

E p i g r a m m e r
af den Græske Anthologie.

I.

S a p p h o .

Kommer, Æbbiske Piger! herhid til Lunden, som Juno
Helliger ved sin Glæds; kommer med ilende Trin,
Danser her i Chor for Gudinden, og Sappho begynde
Dansen; hun i sin Haand holder den gyldne Kitar.
Glade lykkelige Dands! thi Kalliope selv, maae I vide,
Hører med Agtsomhed til, naar hun istemmer sin Sang.

II.

B e s t e m m e l s e n .

Alle vi kun for at dee opdrages og holdes ved Live;
Lig den umælende Fiord fødes og dræbes enhver.

III.

III.

D ø d e n s R o e s .

Frygt ei for Døden; det er dog den, som forskaffer os Hvile,

Den, som ender vor Trang, frier os fra Sngdom og Sorg.

Engang kommer den kun til os Svage; en Dødelig aldrig

Nogen Tid har set, at den kom til ham igien.

Men af Sngdomme see vi saa mange; den eene den anden,

Hver af forskjellig Natur, følger, og ingen er frie.

IV.

D e n s a n d e R i g d o m .

Sielens Rigdom er sand og virkelig Rigdom; den eier

Meget meer i sig selv end det forhvervede Gods.

Jffun han med Det bør riig og formuende kaldes,

I hvis Evne det staaer, rigtig at bruge sit Gods.

Den, som lider saa Ondt for at ordnyge Rigdom paa Rigdom,

Dg som tærer sig hen ved at bevare sin Skat,

Ligner Bien, der maae for sin Honning i hullede Kube

Slæbe og arbeide suurt; andre fortære den dog.

V.

E g t e s t a n d e n.

Den, som eengang var gift, og Egetskab atter forsager,
 Skibbruden seiler igien over det farlige Hav.

VI.

L i v e t s V æ r d.

Thracernes Skif man maaskee vil rose; de pleied' at græde,
 Hvergang de Moderen saae bringe til Verden et Barn.
 Derimod priste de hver Infsalig, som Parcernes Tiener,
 Den uventede Død, skilte ved Livet betids.
 Hine saa mange Slags Ondt i Livet maae giennemgaae; disse
 Ved den tidlige Død Lidelsers Lægedom fandt.

F. P l u m.

S a n g.

Jeg synger stet om Drab og Mord og Krige,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
 Jeg synger helst for min den fielse Pige,
 Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog Vinens Gud mod Krigen Gud ei strider,
 Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
 Og Nordens Mand i fordums krigske Tider
 De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gille's Alder,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
 Et Anskrig skeer: "Kom! Benden overfalder
 Dit glade Hiem med Sværd, og Brand, og Mord."

Han iilte ud, han saae den lede Fiende,
 Og uden Skræk han deres Vaaben saae.
 Af Mieden varm han lysted an at binde,
 Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraae.

Af Bæggen han den tunge Dre tager,
 En Kobberhielm fra Tambeskælvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
 Og fordrer Siæsterne herud til Strid:

"Mænd drikker nu," saa lød det Helten's Stemme,"
 Vor Harald's Skaal i stærken Æl og Miod.
 Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
 At stride, Fienden slaae, døe Helten's Død.

Kom! trodser ham med Mod, som Normænd sømmer,
 Sit Glavind han ei længer svinge bør."
 Saa talte han, sit Bæger han udtømmer,
 Og gaaer, og ingen Mand ham følge tør.

”Vel! blev han ved, jeg eene da skal inde
Den Glæde, at afbøde Fiendens Stød.
To Fienders Blod dog for min Arm skal fnde,
For dig mit Land jeg doer en værdig Død.”

Saa foer han frem. Strax Fienden ham omringer,
Men Heltens Siæl kan kief mod Farer gaae;
Med stærke Arm han hvasse Dxe svinger,
Og Fienden dnygeviis trindt om ham laae.

1778.

P r a m.

Sang til Belgjørenhed.

Du Støvet's Præg af Himlens Gud,

/ Hans synlig' Billede paa Jorden,

Belgjørenhed! dit milde Bud

Skal være helligt i vor Orden.

Kun den, hvis Hierte lyder dig,

Er, Verden ukjendt, lykkelig.

Kun han med Flog og virksom Daad

Sin Broders Byrde veed at lette,

Og med et mildt, sagtmødig Raad

At vise Feilende det Rette.

Som Solens Smil hans Ansyn er,

Og, som dens Straaler, alle nær.

Held den, som end i ænge Kreds;

I Løn Naturens Gud vil ligne!

Thi han, som skuer allestedt,

Skal see ham og hans Tid velsigne,

Ham Livets sidste Aandedrag

Skal endes som en Foraarsdag.

Hist hviler Armodts fromme Søn,

Kun sparsomt fiendt med Livets Glæde,

Dog var han from og god i Løn;

Seer Arme ved hans Gravsted græde!

Dg med erkiendelig Sindelag

Strøe Markens Blomster paa hans Grav.

Som Himlen Templet åbent staaer

For hver, som ofre vil sin Gave;

Her intet Rang og Magt formaaer,

Hvor Godheds Gud vil Hjertet have.

Ei Pragt og Riigdom gielde der,

Hvor Enkens Skierv han naadig seer.

Mild Himlen gav en følsom Siæl
Saavel til Arme som til Rige.
O! det er Held at giare Vel,
Og stort at savnes af sin Eige.
Og intet Marmormonument
Er bedre meent, er meer fortient.

Thaarup.

B u g g e v i s e .

Med Frygt og Haab mit bange Hierte

I Tiden længe skued' hen ;

Det forudsaae den bittre Smerte,

Og vilde dog ei undgaae den.

At være Moder, see sit Billed',

Ein Elsktes Billed' i en Søn,

Den Glæde jeg mig forestilled'

Som Smertens allerbedste Len.

O jeg har naaet denne Lykke!

I Fryd den bittre Smerte svandt!

Her til mit Bryst jeg ham kan trykke,

Min første Elskovs søde Pant!

J Uerfarne, som saa bange

Forvente dette Dieblit.

D troer mig, Glæden tusind' Gange

Den bittre Smerte overgik!

Eil

i n B e n i n d e .

S o n n e t .

Riger falde, Throner styrtes om,

Crøesi Guld i Dieblikke svinder,

Tiden raner Cloes røde Kinder,

Døden og til Alexander kom.

Lande synke, Have tørres ud,

Sole stukes, Verdener forsvinde,

Altting, alting synes os at minde:

Alt forgaae er Skiæbnens første Bud;

Dog Beninde! alt skal ei forgaae!

Denne Siæl, som Verdener kan fatte,

Denne Aand, som Dndens Bærd kan fatte.

Nei, Beninde! den skal ei forgaae!

Det endnu skal evigt vare ved:

Venskabs ædle, rene Trofasthed.

Lieberg.

Propertius' s Búste

(Efter Guido Posthumus.)

See mit Ansigt er blegt, men dadler I Kunstneren ikke,
 At han det gjorde for blegt; saadan i Live jeg var.
 Han afbilded' deri min Sorg for den grusomme Pige;
 Blodet tørredes hen; Farven af Kinderne soandt.
 Dette Ansigt af Marmor har hun, Gorgonen mig givet;
 Hendes jeg levende var; hendes i Døden jeg er.
 Livet mangler jeg kun, men og fordum jeg manglede dette,
 Da jeg leved', og dog blot i en anden var til.

F. Plum.

E i l

De Dandsende Piger:

Glade Piger, som her omsvinges i hvirvlende Kredse,
 Danser! jeg seer det med Enst; o men forstyrret mig ei!
 Ederes Hjerter endnu ei kiende til Livets Bekymring;
 Under den sorgløse Tid, førend den farer forbi!
 Danser Livet igiennem! bestroer dets Bane med Roser!
 O men forstyrret mig ei! min er med Torne bestroet,

P l u m,

D r i f f e s a n g.

At Verden til Feide nu udruster sig,
 Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
 Een strider med Pen, og en anden med Sværd.
 Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlede sig,
 Og drak ved hver Tvist et Glas Wiin paa Forlig,
 Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
 Og Wiintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
 Maae giere den Lærde saa stridbar og fik,
 Men hvis han først Smagen paa Wiin kunde faae,
 Han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eeneste Fiende staaer for mig paa Bord,
Med Flasken jeg fører evindelig Krig;
Ehi var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Waaben! til Waaben! og strider som Mænd,
Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
Den falder med Ere, som falder i Krig,
Nu Brødre! nu speiler jeg alle i mig.

St a b e k .

Den 3. April 1790.

Solo.

Alle dine Børn sig fryde,
 Fader! paa din Fødselsdag!
 Deres glade Sang skal lyde
 I det muntre Bennelag!
 Bænner, tager I
 Alle Deel deri!

Chor.

Alle tage vi
 Glade Deel deri.

Solo.

Alle dine Børn sig fryde,
 Fader! paa din Fødselsdag.

Solo.

S o l o.

Blid Naturen dine Dage
 Fast til vore Hiertes bandt;
 Maatte de, du har tilbage,
 Ligne dem, som alt forsvandt!

Længe glæde du
 Dine Børn endnu!

C h o r.

Dine Venner du
 Glæde tidt endnu!

S o l o.

Blid Naturen dine Dage
 Fast til vore Hiertes bandt!

S o l o.

End som Diding skal du være
 Elsket, hædret i vor Kreds.
 Vore Børn vor Frnd skal lære;
 Du skal see den veltilfreds.
 Utter skal dit Bryst
 Føle Ungdoms Lyst!

C h o r.

Altter skal dit Ønske
Føle Venkabs Ænst!

S o l o.

End som Olding skal du være
Elsket, hødret i vor Æreds!

Agathoteles.

(Efter Ausonius.)

Om Agathoteles man veed, at han spiste paa Samiske Gade,
Og at hans Bord var tidt dækket med ringere Veer.

Edelsteens-Skaaler han lod frembære med landlige Retter;

Rigdom og Fattigdom var underlig blandet deri.

Da man undredest, svared' han: "Hiint Siciliens Konge,

Pottemagerens Søn dette betegner i mig.

Den, som fra ringere Kaar ophøiedes, ber i sin Lykke

Være besfeden, og ei glemme sin forrige Stand."

P l u m.

Den Lykkelige.

(Efterlignet.)

Salig, hvo med skyldfrit Hjerte
 Hilser Morgenens,
 Og, urørt af bange Smerte,
 Stolig lægger sig igien;
 Den, hvis blide, lyse Dage
 Bækken's Draaber lig',
 Kinde lette, uden Klage,
 Men paa stille Glæder riig';
 Den, som glad med Vennen nyder
 Hver en Fryd, han fandt;
 Den, hvis Grav et Blomster pryder,
 Hvorpaa Fromheds Taare rødt.

Liebenberg.

Simonides's Gravskrift

over

dem, der faldt ved Thermopylae.

Sig, Vandringmand! til de Lakonier:

Vi adlød Spartas Lov, og ligge her.

K a h v e r.

Den 29. Januar 1790.

De tage vist nok Feil, som sige
At i det hele Jorderige

Er intet værd den Wises Smil.

Vi ere vise, som vi mene:

En Dag, som denne, kan fortjene

Den Lystighed, vi samles til.

O kommer I, som altid græde,

Og værer Vidne til vor Glæde,

Og synger med ved dette Bord,

Saa det kan høres ud paa Gaden,

Og dandser siden med i Naden,

Og stifter Venskab med vor Jord!

Thi denne Verden er den bedste,
Og hver er god, og er vor Næste,
Som ei ved Sorg fordærber den.
Men paa den hele vide Klode
Den allerbedste blandt de Gode
Er troe og varm og munter Ven.

Champagnevisse.

(Efter Horatii 21. Ode i 3. Bog.)

D Flaske som bragtes forseiglet herhid
 Fra Nantes i Ludvig den Tiortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gior Champagneren varm;
 Velan, kom at aabne og gløde vor Barm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trøst,
 Ja vakte til Galleskab, til Elskov, vort Bryst.
 Du nu kun til Glæden skal bruge din Kraft,
 Da du for min Ven skal udgyde din Gæst.

Er han i sin Tale end Sokrates liig,
 D han er dog flog nok at skionne paa dig;
 Selv Cato erkjendte jo Wiindruens Fryd,
 Og ofte ved Binen opvarmed' sin Dyd.

Det haardeste Hierte bli'er blodgiort ved Wiin;
 Den Wiise ved Druen tidt letter sit Sind.
 Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
 Min Flaske, din Saft giver Alting igien.

Den arme Forsagte du! Skiæbnen gier huld;
 Hans Arm søler Kræfter, hans Pung blier som fuld;
 Han trodser med Mod Undertrykernes Magt,
 Ud væbnede Hære han leer med Foragt.

Os Bacchus besøger; o Venus! hvi er,
 Os blid, du med Endske Chariter ei her?
 O kom at oplive vort frndfulde Lag,
 Til Matten henviinder for kommende Dag!

1776.

P r a m .

Efter Anacreon.

(Til Sartes Musik paa Arien *crudo amore.*)

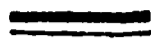
Spar kun, Venus! spar din Noie;
Muserne din Søn har fundet,
Ham med Blomsterkrandsen bundet,
Dg til Skionhed givet hen;
Hvor de Kiæder ham fornøie!
Glade gaae hans Fangedage;
Prøv de Vaand ham at aftage,
Du faaer ham dog ei igien.

P r a m .

W i s e .

Os den wiise Syraf lærer,
 Winen glæder Mennesket!
 Skiont jeg Mandens Wiisdom ærer,
 Har han dog ei altid ret!
 Der skal meer end Winen til,
 Naar tilgavn's man glædes vil.

Sorgfuld Staffel tidt vil mene,
 Han bortdrikke kan sin Sorg,
 Sidder i sin Krog allene,
 Tommer mangan Pæl paa Borg;
 Om han temte saa et Fad;
 Dra' han sig dog aldrig glad.

Drikke Wiin imellem Fiender,
 Heller aldrig glæde kan,
 Man paa Stores Taffel finder
 Derfor ogsaa lutter Band.
 Derfor er jeg og saa glad,
 At jeg der kun fielden sad.

Ynde, Bid og Venfkab Fryde,
 Winen her ved dette Bord ;
 Rasse Sange muntert lyde,
 Glæden her hos Bacchus boer.
 Her har vise Synraf ret,
 Winen glæder Mennesket.

Du, som adler alle Glæder,
 Alle Sorger's Medicin,
 Edle Venfkab! dig til Hæder
 Dffre vi den ædle Wiin!
 Venner! skænker bredfuldt Maal!
 Værtens og hans Giæster's Skaal.

K a h b e k.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,
 Find alting galt, gjør alting galt,
 Før over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gjør alting leedt og fælt,
 Og du er alles Viises Helt.

Slig Viisdom drev det rigtig til
 Al Frø af Jorden at udrodde,
 I Livets Urken, sæl og vild,
 Hver Stie den blot med Torne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indsandt,
 Og saacde Roser deriblandt.

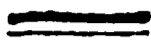
Han af vor Viisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Stæghed, Stolthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
Fra Gratierne ham at slide;

Han trodsende halstarrig gaaer
Bestandig frem ved deres Side,
Dg søger, viis Forstand til Spot,
Kun det, han finder skönt og godt.

Hiin Wiisdom derimod er huul,
Den lumsk ham veed at overaske;
Det Etnage holder den i Skjul
Bag Skionheds, Godheds, Dydens Maske.
Dg tidt blier Amor narret i
Et saadant ikke smukt Partie.

Han følger gierne, som man veed,
Hvor ham hans Moder Venus leder;
Men Vellust, Stolthed, Gierrighed
Man tidt ifører hendes Klæder.
Dog ei saasnart han mærker Ewig,
Før, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
 Som' passer med hans sære Griller,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hiin Wiisdom artig driller.
 Fra sligt et Par ham skilt at faae,
 Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkræder.

Og skeelende maae Wiisdom see,
 Ham ondskabssuld den at belee.

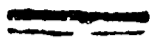
Men Glædens Bolig Jorden skal
 Og maae og kan jo ikke være;
 Nei rædsom Drek og Jammerdal;
 Kun Torn' og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Wiisdom sikker er
Dens viselig bestemte Orden;

Mod Amor sender den en Hær
Af Bogtere omkring paa Jorden,
Anført af Stolthed, Flanerie,
Mid, Banke mod og Jaloufie.

Bed disse skulde man nu troe,
Krabaten holden blev i Ise,
Saa at Planeten, vi beboe,
Bed dem blev, som den bør, af Lave.
Men Amor og har Leir og Hær,
Dg raff og kief i Strid han er.

Dg alle Dunder stille sig
Til Kamp, for Amors Sag at stride;
Dg sande Skionhed seierrig
Slaer sikker Slag ved Amors Side;
Er hun for svag, da Vndighed
Gaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tidt er svag
 Imod saa overlegne Fiender ;
 Den vigende maae snart hver Dag
 Erkiende Amor Seiervinder,
 Og taale, at han skaber om
 Vor Præen til Elysium.

Naar Valde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Sierrighed, og Svig, og Tvang
 Ei altid første Stoller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volder Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skönt og ædelt er,
 Som skönt og ædelt end betragtes ;
 Naar sände Fryd end findes her,
 Og faade Velinst haant foragtes ;
 Kort, er her end Ensalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hiin Biisdoms Herredom
Bed ham indskrænkes over Jorden,
Og er det ham, som styrter om
Naturens foreskrevne Orden;
Der er da ei paa Jorden her
Saa stor en Skurk, som Amor er.

P r a m .

B i s e .

Nu bort med Alskens Politik,
Dg lad os passe vores Drik,
Vi ærgre dog ei Tidsken bort,
Om vi os ærgre sort.

Ei heller reise vi herfra
Med Nordenstiold til Africa;
Den! Reise er os lidt for lang,
Dg her er Viin og Sang.

Skient Keiser Joseph nys sov hen,
De vælge dog knap mig igien,
Saa kommer det mig ud paa eet,
Hvo ellers bliver det.

Om Tyrken nu faaer Last og Skam,
Saa er det jo tilpas til ham,
Han spærrer sine Koner ind,
Dg drikker ingen Viin.

I Brabant er der Borgerkrig,
 De skiændes tæt i Frankrig,
 Det tager jeg mig lidet nær,
 Naar vi forliges her.

Dog gid den Krig kun ikke naae
 Til Medoc, Pontac og Bourdeaux,
 Til Epernan, Chalons og Rhin,
 Hvorfra vi faae vor Wiin.

Hvem Overhaand i Polen faaer
 Mig heller ei til Hierte gaaer ;
 At ingen Polak taales her,
 Det al min Omsorg er.

Vær troe i Ord og troe i Drik!
 Vær vore Fædres Politik ;
 Nu vise hver ved dette Bord,
 Han gaaer i deres Spor !

N a h b e k .

S a n g,

for

Det borgerlige Artilleriecorps.

Dig Fødeland! vor Kraft indviet være
I Fredens Skød, og haarden Strid!
For dig, for dig vi Kampens Glavind bære,
Eil dig vi hde Borgerflid!
Den er en Nidding, ingen Mand,
Som glemme kan sit Fødeland.
Vær du hver Mand's Enfsalighed,
I Krig og Fred,
Du Fødelandets Kiærlighed!

Din Fiende skal i os den Let erkiende,
 Som for den tredie Frederik stred,
 Og kiæk skal vi en vældig Torden sende
 Mod hver, som bryder Danmarks Fred!

Da, skielve Voldsmand for dit Navn,
 Du Danmarks stolte Kiøbenhavn!

Vær du hver Mands Enfsalighed,
 I Krig og Fred,
 Du Fødelandets Kiærlighed!

For Christian, en Fader for sit Rige,
 For Frederik, alles Haab og Lyst,
 For Fædre, Ven, og for den elskte Pige,
 Høit slaae hver Danske Borgers Bryst!

For dem vi staae som Mænd i Kamp;
 Trods Ild og Død og Skrald og Damp!

Vær du hver Mands Enfsalighed,
 I Krig og Fred,
 Du Fødelandets Kiærlighed!

E h a a r u p .

Til

Secretair Pram.

Pram! jeg tænker endnu paa den Tid, da manges en Morgen
 Svandt saa behagelig hen paa dit lille romantiske Ensted.
 Tidlig gik vi derud mod Frederiksberg, og paa Veien
 langs Alleen vi taled' om det, som laae os paa Hjertet,
 Indtil vi standsede der, hvor Gratier, malte paa Døren,
 Venlig vinked' os ind, naar Chokoladen var færdig.

Rosensfarvet engang Aurora med straalende Fingre
 Bakte mig op. Jeg saae Gudinden. I Vnen hun fielden
 Lader sig sig see; hun fortrød paa vor Søvn og vor natlige Lampes
 Blege Skin, og vendte sin Vogn mod Landmandens Hytter;
 Der forgylder hun først hans Straatag, og maler sit Purpur
 Hist og her, og kiger saa ind ad de lavere Vinduer;
 Men hun finder ei meer den flittige Landmand derinde.

Eene

Eene vandred' jeg ud, for at see den kommende Morgen,
 Med Horats i min Haand; jeg læste den anden Epode.
 Den lykkelige Stand, som Patiums yndige Digter
 Her beskriver saa skient, hvert Træk i hans landlige Billed'
 Nørte min Siæl, og satte den hen i Uskyldigheds Verden.
 Jeg var kommet saa langt, at jeg saae dit Tuskulum for mig;
 Glad jeg ilede did, og vilde dig spurgt, om du kiendte
 Blandt de Nyere een, der, liig min Flaccus, opmærksom
 Saae Naturen, og troe dens lønligste Skienheder malte?
 Svared du: Gesner, og Bos! saa vilde jeg spurgt, om du kiendte
 Blandt de Nyere een, som i Flugten paa Iyriske Winge
 Sund Forstand og Menneskesands saa bestandig iagttog?
 Blandt de Nyere een, som saa frie for Sophismer og Ordspil
 Skrev Sententser paa Vers om Wiisdom og Klogskab i Livet?
 Som saa mild i sin Spot, og saa lunefuld midt i sin Streughed
 Nored' sin Læser, og drog, som i Spøg, hans Hierte til Dnden?
 Dig jeg vilde derom adspurgt: Du de Nyere kiender;
 Bedre end jeg du forstaaer de forskellige Sprog, som de tale;
 Og saa de Gamle, som dig opdroge, du kiender, og elsker.
 Men jeg fandt dig ei; din Ven var kommet for tidlig.

Uden for jeg satte mig ned paa en Bænk i det Grønne.
 Solen alt med sin Glands omstraaede Egnen; thi henrykt
 Over min Bog jeg havde forglemt at betragte dens Opgang.
 Saa forsømme vi tidt Naturens fortryllende Scener,
 Som for intet kan sees, og som ligge os lige for Piet,
 Medens vi kigge dens Billeder dyrt, og dem meesomt beundre;
 Men min Flaccus er selv Naturen, og meer end dens Billed.

Som jeg sad, og i Tankerne der Skribenterne veied',
 Merkedes Lusten, og Engenes Pragt i Dunkelhed skjultes,
 Som naar Dagen med eet bortviger for Hesperus' Ankomst.
 Var det blot en Phantom, som skuffed' Indbildningen, eller
 Ryktes jeg bort af usynlige Hænder i Enggernes Riger?
 Neden ved Bredden af Styx: jeg syntes at staae, og forundret
 Skarer af Siæle jeg saae at forsamles om Jecus' Domstoel.
 Det var nogle af dem, som her i de nyere Tider
 Havde ved Originaler oplyst og forneiet vor Verden.
 Een og anden var bleven berømt, og beundret, og hensat
 Blandt de evige Mønstre paa Vid af sin Tids Aristarker.
 Jecus domte den hver til sin Plads, og paa Plutos Befaling
 Førte Merkur dem hen i Elysiums salige Egne,

Hvor Geniet ved blidere Luft, af Muserne pleiet,
 Modnes og bærer uvisnelig Frugt i det evige Foraar.
 Men han førte dem ei til Elysiums skønneste Sletter,
 Der, hvor end Thraciens Skov ved Orpheus' Toner bevæges,
 Og hvor Amphion ved Harpens Magie opbygger sit Theben,
 Eller der, hvor Horats, Virgil og den store Homerus,
 Midt iblandt Latinus Mænd og lyttende Doriske Piger,
 Syngende stemme den Indiske Streng til den Phrygiske Fløite.
 Neden for han satte dem hen, i det han igientog
 Dommerens Ord: "Run den blandt de Nyere, hvilken Apollo
 Gav, at nærme sig meest til de Gamles ukunstlede Skønhed,
 Kommer dem i Elysium nær, men ingen ved Eiden."

Altter en Skare jeg saa at forsamles om Tacus' Domstoel
 Det var disse, som danned' ved ret at studere de Gamle,
 Oversatte dem troe og med Smag. Saa var de i Tallet;
 Ingen iblandt dem var bleven berømt; man havde dem negtet
 Bid og Opfindelseskraft, og kaldet dem slaviske Hierner.
 Tacus dømte dem hver til sin Plads, og paa Plutos Befaling
 Førte Mercur dem hen i Elysiums salige Egne.
 Neden for, dog nær ved de Gamle, og ovenfor mangan

Algtet Original blandt de Nye han sat dem, og gientog
 Dommerens Ord: "Den Aand, som besjælede Oldtidens Mønstre,
 Hviler paa hver, som i levende Sprog dem værdig fortolked';
 Som Herolder de være dem nær, men ikke ved Eiden!"

Endelig saae jeg en Hob at forsamles om Jæcus' Domstoel.
 Ei som de forrige stode de der med beskeden Forventning,
 Men de trængte sig frem med en Mine, som fordred' Belønning;
 Og af denne jeg kiendte dem snart. Det var disse, som havde
 Travesteret de Gamle, og brugt dem med underlig Frihed
 Blot som Behikel til spottende Skiemt og til vittig Satire.
 Jæcus talte; da tav den vildtfremtrængende Skare;
 Men Fortørnelse var i Dommerens Blik, da han talte:
 "Bittige Skygger, som vovede frekt at fordreie de Gamles
 Edle Skionhed til Spøg, og alvorlige Sandhed til Latter,
 Nyder til Len det Bisald, I fik af smagløse Daarer,
 Efterverdenen eder dog snart skal nævne med Haanhed.
 Gaaer til Tartarus! . . . dog jeg afstaaer een af de Gamle
 Dommersædet; han selv sin Fornærmelse hevne paa eder!"
 Det var Horats. Ham Gudernes Bud fra Elysium havde
 Bragt herhid. Han besteg den ledige Domstoel, og samme

Lune var i hans Smil, som naar han sig fordum paa Jorden
 Satte til Vords hos Mæcen; han betragtede Skaren, og udbød:
 "Hisset ved Tartarus' Indgang en Æ af Etngiske Bolger
 Rundt omskylles; dens Navn i den underjordiske Verden
 Er Grammatikers Æ; den blev de Fortolkers Boepæl,
 Som opholdt sig ved Ord og Phraser, og smaglese skulte
 Oldtidens Aand i Syntax og kiedsomme Sprog; Bagateller;
 Vandrer did, og forsoner med dem de fornærmede Gamle!"

Saa han talte. Da vaagned' jeg op, og Egnen omkring mig
 Nu var yndig som før; men Solen var høiere steget.
 Dagens Forretninger kaldte mig hjem; jeg gik til dit Lysssted,
 Banked' paa Døren, og vilde fortalt dig mit Syn, før jeg vandred',
 Men end var du ei der; din Ven var kommet for tidlig.

P l u m .

Eil

Henriette Rosenstands Pleiedøttre.

Græder, Jettas elskte Piger! græder!
 Streer med Blomster vor Behindes Grav!
 Hvo kan dadle eller trøste eder?
 Alt! I græde ved en Moders Grav.
 Vilde dog en saakaldt Moder standse,
 See hvor Modersomhed lønnes her,
 See af disse Taarer, disse Krandsse
 Sine glemte Pligters høie Bærd!
 Dog lad dem kun flane hen blandt Daarer,
 Glemme sig, og Huis, og Børn, og Mand;
 Men er disse Blomster, disse Taarer
 Alt, hvad I vor Jetta offre kan?
 Blomster visne, skönt dem Taarer væde,
 Hastig, hastig tørres Taarer hen!
 Selv I holde eengang op at græde!
 Skal den Edles Minde da døe hen?
 Nei! naar ingen Taare mere finder,
 Naar hvert Blomst til Støv heusmulret er,
 Lad da eders Wandel, eders Dyder

Vidne herlig om vor Jettas Værd!
 Som med Solens Lys sig Maanen klæder,
 Naar sin Bane Solen fuldbragt har,
 Verden finde undrende hos eder
 Gienfkin af hver Dyd, som Jettas var!
 Gaaer den Vei, som hendes Fodspor lærte,
 Som hun leded' hver med Moderhaand,
 Mindes hendes mageløse Hierte,
 Hendes fordomfrie og Inse Aand.
 Som den sande Dyd, var hun beskeden,
 Mæksom, om mildtdominende som den,
 Og som Evas første Smil i Eden
 Til sin Aldam, hendes Siæl var reen.
 Stor var hun i Smertens sidste Dage,
 Modtog dem med from taalmodig Aand,
 Som man seer et kærligt Barn modtage
 Bitter Lægedom af Faders Haand;
 Og som Solen fra sin Himmel smiler
 Til de Glæder ned, den kalder frem,
 Og med stadigt Skridt ustandset iler
 At forøge og formeere dem;
 Saa var Jettas Vandring giennem Livet.
 Arme Børn! I vide, føle det!
 Eder Jetta var til Moder givet,

Stort er eders Tab! begræder det! —
 Og hver føler det, som nød den Hæder,
 Han den Edle var bekiendt og fiær;
 Mange, mange sørge tungt med eder,
 O hvis Sorg vor Jettas Lovsang er.
 Edle Mand! hvis ædle store Hierte
 Ved Religion og Dnden fast
 Stod urokket ved al anden Smerte,
 Men som sank da Jettas Hierte brast,
 O du føler det, thi Jettas Hierte
 Manded', slog, og følte kun for dig;
 Uden Lige er din tunge Smerte,
 Uden Lige var du lykkelig!
 Jettas Børn! lad vores Smerte lære
 Eder Dndens mageløse Bærd!
 Ingen, ingen saa skal savnet være,
 Der ei ædel, som vor Jetta er!
 Det er Dndens bedste Løn paa Jorden!
 Hift en større Løn den tildeelt er;
 Ogsaa den er nu vor Jettas vorden;
 Bliiver den og vores Jetta værd!

M a h b e k.

I n d h o l d

af

tredie og fjerde Samling.

Baggesen (J.)

Elegie til en Veninde i hendes Stambog	3. Saml.	Side	1
" til et Exemplar af Radig	"	"	14
Ludvigslund	"	"	28
Elegie. Til ...	"	"	46
Til Apollo	"	"	52
Ved Bessels Død	"	"	55
Ved Selines Vortreise	"	"	71
Til Seline	"	"	84
Eftersmissen	"	"	85
Fristelsen. En Dde	"	"	119
Elegie	"	"	132

C.

Ved en Vens Bryllup	"	"	68
---------------------	---	---	----

F.....

Ved en ung Piges Død i October 1788.	4. Saml.	"	31
Til Ungdommen	"	"	48
En ulukkelig, forført Piges Sang, ved Midnat	"	"	72

G.

Petrark	"	"	41
---------	---	---	----

Liebenberg.

Ved Cancellieraad J. Hansens Død	"	"	20
Til min Ven Rahbek, i hans Stambog	"	"	29

Sonnet, til min Veninde	4. Saml. Side	163
Den Ensalige, efterlignet	„	172
Lund (C. N.)		
Ved Barthold Joh. Loddes Død	3 Saml.	122
O. (C.)		
Morgenen	4. Saml.	16
Balmuen	„	83
Plum (S.)		
Til Hanne paa min Fødselsdag	3. Saml.	7
En Datters Klage ved sin Moders Tiigs		
Kiste	„	9
Til min Broder, paa hans Fødselsdag	„	20
J en Bens Stambog, som reiste udenlands	„	36
Buggevise, at synge i Maanekin, efter det		
Endske	„	42
Til en Veninde	„	56
Dyden	„	60
Til Sønnen	„	62
Buggevise	„	78
Elegie	„	114
Trosten	„	126
Til E..... S.....	„	135
Ved en ung Piges Død, den 8. November		
1787	„	139
Til „ (efter det Endske)	„	142
Min Forligelse med Amor	„	148
Elegie ved A. C. Hviids Grav	„	160
Buggevise	4. Saml.	107
Epigrammer af den Græske Anthologie	„	152
Propertius's Buste, efter Guido Posthumus	„	164
Til de dandsende Piger	„	165
Agathokles, efter Musonius	„	171
Til Secretair Pram	„	192

Pram

Pram (C.)

Elegie 3. Saml. Side 31

Sang: Jeg synger ei om Drab og Mord
og Krige 4. Saml. : 115

Champagnevise : : 176

Efter Anakreon : : 178

Amor, en Skurk : : 181

Rahbek (K. L.)

Buggevise 3. Saml. : 76

Til min Muse : : 105

De Elskendes Salighed, efter Høltz : : 157

Til en Ven, den 1. Januar 1788 : : 165

Til en Veninde : : 166

Klage : : f. S.

Prolog ved Dvølsernes Begyndelse i et dra-
matisk Selskab : : 167

Prolog ved en Selskabsbroders Bortreise : : 169

Epilog ved et privat Theaters Slutning : : 175

Moschus's Klagesang ved Bion's Død 4. Saml. : 1

Selskabsang paa Kongens Fødselsdag
1789. I. : : 9

II. : : 11

Sang: De gode Gamle sang saa tidt : : 24

Kæmpevise ved Magister Nnerups Bryllup : : 36

Wise: En Skaal for hver, hvis Hjerte og
hvis Haand : : 44

Epigram, efter Boileau : : 50

: efter det Franſke : : 51

: efter Quinault : : 52

Fabel, efter Fontaine : : 57

Sonnet : : 59

Idylle til Faarene, efter Mad. Deshoulieres : : 76

Myrons Roe : : 79

Efter Anakreon : : 80

Til

Til	4. Saml. Side	87
Til en Veninde, efter det Græske	≈	≈ 90
Hestenes Rigsdag, Fabel efter Gay	≈	≈ 91
Wise: Lad miltsyge Daarer bagtale vdr Jord	≈	≈ 95
Efter Quinault	≈	≈ 97
Francesco og Laura, efter det Endske	≈	≈ 98
Sang: Jage hvo vil, efter Daarernes Glæder	≈	≈ 101
Wise, efter det Endske	≈	≈ 110
Selskabsang: Snart borttile Livets Dage	≈	≈ 115
Epilog, holdet paa et privat Theater ved Døelfernes Slutning efter en Forestilling af den honette Ambition, ved Jeronis mus	≈	≈ 119
Fabel, efter Hagedorn	≈	≈ 121
Wandreren og Duen, efter Gleim	≈	≈ 122
Murersang: Med Lynets Flugt vor Tid forsvinder	≈	≈ 129
≈ Held den, som vil en Murer være	≈	≈ 132
≈ Jelskte Brødres Kred, blandt festlig skienne Glæder	≈	≈ 135
Til Forfatteren af Damon og Pythias	≈	≈ 146
Wise: De Mennesker vide saa lidt hvad de vil	≈	≈ 149
≈ All Verden til Feide nu udruster sig	≈	≈ 166
Simonides's Gravskrift over dem, der faldt ved Thermopylae	≈	≈ 173
Wise: Os den vise Syrak lærer	≈	≈ 179
≈ Nu bort med Alfens Politik	≈	≈ 188
Til Henriette Rosenstands Pleiedøttre	≈	≈ 198
Riber (S. W.)		
En daglig Sang, efter Claudius	3. Saml. ≈	25

Den gode Landmands Lykke	3. Saml. Side	81
Hymenæer: I.	∴ ∴	100
∴ II.	∴ ∴	102
Gravskrift over P. Gierløf	∴ ∴	141
Cantate til Kongens Fødselsdag 1788	∴ ∴	144
Selskabsang paa Kongens Fødselsdag 1789	4. Saml. ∴	14
Gladens Minde	∴ ∴	27
Til F. L. Zuschlag den 14. April 1789	∴ ∴	46
Til J. C. Seehusen den 25. April s. A.	∴ ∴	64
Til J. Mandix den 6. Junii s. A.	∴ ∴	99
Til Professor Adler, i Anledning af hans Søns Død den 10. October 1789	∴ ∴	138
Brændbar Luft	∴ ∴	151
S.		
Til min Yndling	∴ ∴	42
Sneedorff (S. C.)		
Elegie ved H. Gerners Død	3 Saml. ∴	108
Thaarup (Th.)		
Til Riærlighed	∴ ∴	38
Bed den unge Reizensteins Død, 1777	∴ ∴	65
J. Erichsens Minde	∴ ∴	99
Bed Henrik Gerners Jordeferd	∴ ∴	111
Selskabsang: Vær du vort Selskabs Æktskuldinde	∴ ∴	155
Sang til Belgioerenhed	4. Saml. ∴	158
Sang for det borgerlige Artilleriecorps	∴ ∴	190
Unævnte.		
Til Minna	3. Saml. ∴	54
Elegie: Har da Jorden ingen Støtte	∴ ∴	86
Til Danmark ved Gerners Fliig	∴ ∴	113
Bed en ung haabefuld Piges Død	∴ ∴	129
Epilog paa et dramatisk Selskabs Fødselsdag	∴ ∴	172

I en Naturforfers Stambog	4. Saml. Side 23	
Selskabsfang: Den, som først opfandt den Kunst ret at drikke	z z	33
z Skrivende Brødre om Skis Kene stride	z z	53
Opmuntring til et Selskab	z z	60
I en bortreisende Venindes Stambog	z z	68
Selskabsfang: Venner og Brødre! hvi er der i Livet	z z	70
Sang: Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden	z z	81
Jordenkiold	z z	89
Eil Wilhelmine. (Inpromtu.)	z z	103
Tanker paa Nytaarsdags Morgen	z z	105
Ved Frue Majorinde Moldrups Død	z z	109
Eil Kitty ved hendes Afreise til Norge	z z	123
Eil Wilhelmine, i hendes Stambog	z z	125
Mante til Philet	z z	128
Forben for Afdøde	z z	140
Buggevise	z z	161
Den 3. April 1790	z z	168
Den 29. Januar 1790	z z	174

